

றேன். ஊம், என்ன செய்வது? எல்லாம் அன்பு படுத்துமாடு". என்று சோகமாக முகத்தை வைத்து வேடிக்கை செய்தான் குமரேசன். ஆனால் அந்த வேடிக்கையை ரசிக்கும் மனம் யாரிடமும் இல்லை.

"என் அன்பு..." என்று ஏதோ தொடங்கி சுருணா தொண்டை அடைக்க, கண்கலங்க சட்டென உள்ளே போய் விட்டாள்.

பிரபு அலட்சியமாகத் தோளைக் குலுக்கினான். கீதா உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு பேசாமல் நின்றான். அவளுக்கு சுருணா, பிரபுவைத் தூக்கியெறிந்து பேசுவது பிடிக்கவில்லை. அதே சமயம் சுருணாவின் கண்களில் நீரைக் கண்டதும் மனதை என்னவோ செய்தது!

குமரேசன் பிரபுவிடம் "இரப்பா இதோ வருகிறேன், என்று சொல்லிவிட்டு மனைவியை தொடர்ந்து சென்றான்.

"ஆமாம். தேவியாரின் காலில் விழுந்து சமாதானம் செய்ய வேண்டும் இல்லையா? போ" என்றான் பிரபு.

அதற்குப் பதிலாக ஒரு புன்னகையை வீசி விட்டுக் குமரேசன் சென்றான்.

பிரபு திரும்பி கீதாவைப் பார்த்தான். நீ ஒன்றும் கவலைப்படாதே கீதா. இது என்றைக்கும் உள்ள தகராறு தான். ஒரு வேளை குமரேசன் சொல்லுவதுபோல் இது உரிமைப் பிரச்சனையாகவும் இருக்கலாம். ஆனால் நான் நியாயமான உரிமைகளை எதிர்ப்பது இல்லை... சற்று முயன்றால் சுருணாவைத் திருத்தி விடலாம். உன் அண்ணன் சற்று உறுதியாக நின்றால் போதும். தாழ்ந்து விடுவாள். ஆனால் இந்த மடையன்தான் அவள் 'இம் என்னுமுன் எண்ணிக் கொள் என்று தோப்புக்கரணம் போடுகிறாரே" என்றான்.

"யாரப்பா அந்த புத்திசாலி" என்று கேட்டுக் கொண்டே குமரேசன் வந்தான்.

"எல்லாம் நீதான்" என்றான் பிரபு எரிச்சலோடு. குமரேசன் சிரித்தான். "ஓகோகோ, புரிந்து விட்டது. புரிந்து விட்டது போகட்

டும் நீ நாளை வருகிறாயா? ஏதேனும் சினிமாவுக்குப் போகலாமா" என்றான்.

பிரபு கூர்மையாக நண்பனைப் பார்த்தான். பேச்சை மாற்றுகிறாயாக்கும். உன் விருப்பம். நாளை வரை நான் தயார்தான். ஆனால் நான் தயார்; வந்தால் உன் எசமானியம்மாவுக்குப் பிடிக்காதே" என்றான்.

"மறுபடியும் தொடங்குகிறாயே... அவளை நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன். நீ வா போதும்... இப்போது இப்படி எல்லாம் பேசுகிறாய். நாளைக்கு உனக்கு திருமணமான பிறகு எப்படி நடந்து கொள்ளப் போகிறாய் என்பதை நானும் பார்க்கத்தான் போகிறேன்" என்றான் குமரேசன்.

"நன்றாகக் கண்களைத் திறந்து கொண்டு பார். பிறகாவது உனக்கு புத்தி வருகிறதா பார்க்கலாம். என்னிடம் இப்படியெல்லாம் முரண்டினால் கன்னத்தில் நாலு கொடுத்து விடுவேன்" என்றான் பிரபு.

"என்ன கொடுப்பாய்? இச்சா?" என்று சிரித்தான் குமரேசன். பிரபுவும் சிரித்து விட்டான்.

"அட, போப்பா, கன்னம் பழுக்க நன்றாக அறைந்து விடுவேன் என்றேன்" என்று விடாமல் சொன்னான் பிரபு.

"கீதா நன்றாகக் கேட்டுக் கொள்" என்று குமரேசன் மேலும் ிரித்தான்.

கீதா வெட்கத்துடன் உள்ளே ஓடி விட்டாள்.

"இனியும் நின்றால் நீ ரொம்பவும் வம்புக்கு இழுப்பாய்; நான் போகிறேன் என்று பிரபுவும் தன் வீட்டுக்கு கிளம்பி விட்டான்.

கீதா படுக்கையில் படுத்தாள். ஜெயபாலின் கிருதா அவளை மூட விடாமல் பயமுறுத்தியது.

11

ஆடிய பாதம்

மறு நாள் ஒரு நிகழ்ச்சி - நடந்தது. சின்னதுதான் அதற்கு எந்த விதமான முக்கியத்துவமும் கொடுக்க கீதாவுக்கு விருப்பம் இல்லைதான். ஆனால் மறுக்கவும் முடியவில்லை.

அன்று மதிய உணவின்போது லேசாக உப்பு குறைந்தாற் போல் கீதாவுக்குத் தோன்றியது. குமரேசன் ரசத்துக்கு வரும்போது கீதா இயல்பாகக் கரண்டியில் சிறிது உப்பு போட்டுக் கலந்து அவனுக்கு ஊற்றினாள். அப்போது சுருணா ஏதும் சொல்லவில்லை. குமரேசன் கை கழுவிக் கொண்டு முன் கூடத்துக்குப் போனான். கீதாவும் பின் தொடரப் போனபோது அவளை சுருணா அழைத்து நிறுத்தினாள். 'இதோ பார், கீதா அத்தானுக்கு என்ன பதார்த்தம் எந்தப் பக்குவத்தில் இருக்க வேண்டும் என்பது எனக்குத் தெரியும். இதில் நீ தலையிடாதே' என்று கடுமையான குரலில் எச்சரித்தாள்.

கீதா திகைத்துப் போனாள். "என்ன அண்ணி இது? லேசாக உப்புப் போடுவதற்கா இத்..."

"நான் சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்லி விட்டேன். இது என் வீடு. இங்கு நீ தங்கும் நாட்கள் நல்லபடியாக கழிய வேண்டுமானால், கவனித்து நடந்து கொள்" என்று சுருணா அதே குரலில் கூறினாள். மடமடவென்று கூடத்துக்குப் போய்விட்டாள்.

கீதா பிரமிப்பில் இருந்து விடுபடச் சற்று நேரம் ஆயிற்று. ஒரு வழியாகச் சுதாரித்துக் கொண்டு அண்ணனிடம் போனாள். அங்கே அண்ணியின் சிரித்த முகம் அவளுக்கு வியப்பை அளித்தது. பேசாமல் சோபாவில் உட்கார்ந்தாள்.

"கீதாம்மா, நீயும் வெற்றிலை போடுகிறாயா?" என்று குமரேசன் உற்சாகத்துடன் கேட்டான்.

"நேற்றுத் தானே வேண்டாம் என்கிறீர்கள்" என்று சுருணா சொன்னாள்.

"கொஞ்சம் பாக்குப் போட்டுக் கொள்ளேன். வெள்ளரி விதை, சாரப்பருப்பு எல்லாம் போட்டு பிரமாதமாய் இருக்கிறது" என்றான் குமரேசன்.

"பாக்கு சோகை பிடிக்கும்" என்றாள் சுருணா சுருக்கமாக.

கீதா பேசாமல் அவர்களைப் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தாள். "இந்த அண்ணி எவ்வளவு தூரம் தான் போகிறாள்?" என்று அமைதியாகக் கவனித்துக் கொண்டு இருந்தாள். லேசான வாட்டமும் உண்டாகாமல் இல்லை.

"பாக்குத்தானே சோகை அது வேண்டாம். அதில் கிடக்கும் பருப்புகளைப் பொறுக்கித் தின்னட்டும். சத்தும் கூட. போய் எடுத்துவா சுருணா" என்று அவளை அனுப்பினாள் குமரேசன்.

இதற்கு மாறு சொல்ல வழி இல்லாமல் சுருணா எழுந்து சென்றாள்.

"அவன் போனதும், 'கீதாம்மா ஏன் ஒரு மாதிரி இருக்கிறாயடா?' என்று அன்போடு குழைவான குரலில் குமரேசன் கேட்டான்.

கீதா தமையனை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள்.

"ஏம்மா? இங்கு உனக்கு ஏதேனும் சங்கடமாக இருக்கிறதா? ம்...? ஆனால் நீ இருப்பது எனக்கு எவ்வளவு மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது தெரியுமா?" என்று அவன் மேலும் சொன்னான்.

"அவன் குரலிலும் முகத்திலும் பாசம் பொங்கியது. இவனிம போய், உன் மனைவி இப்படிப் பேசுகிறாள். என்று குறைகூற கீதாவுக்கு விருப்பம் இல்லை.

“ஒன்றும் இல்லையே அண்ணா. இன்று சினிமாவுக்குப் போகலாம் என்கிறீர்களே. எந்த சினிமா நன்றாக இருக்கும் என்று யோசித்துக் கொண்டு இருந்தேன்” என்றாள்.

அதற்குள் சுகுணா பாக்குடன் வந்தாள். “அப்பாடா, காலெல்லாம் வலி. இவ்வளவு நேரம் நின்று உங்கள் தங்கைக்கு விருந்து சமைத்ததன் பலன்.” என்று அலுத்துக் கொண்டாள்.

“கீதாவுக்குக் கூட அம்மா முன்பே சமையல் சொல்லி தந்து இருக்கிறார்கள். “நானே அவள் சமைக்கட்டும். நீ ஓய்வு எடுத்துக் கொள்” என்றான் குமரேசன்.

“ஊகம். வேண்டாம் வேண்டாம்” என்று சுகுணா அவசரமாக மறுத்தாள். “உங்களுக்கு வேண்டியதை நானே செய்தால் தான் எனக்கு நிம்மதி.” என்று கணவனைப் பார்த்து புன்னகை செய்தாள்.

அவனும் ஒரு “கணவன் புன்னகை” செய்தான்.

கீதாவுக்கு அண்ணன் - அண்ணியைப் பார்க்க வெட்கமாக இருந்தது. குனிந்து மும்முரமாக வெள்ளரி விதைகளைப் பொறுக்க வானாள்.

சுகுணா குமரேசனிடம் கண்ணால் கீதாவை காட்டினாள். அவனும் புரிந்து கொண்டான். “காலுக்கு அயோட்கஸ் தடவு சுகுணா.”

கீதா நிமிர்ந்தாள். “நான் ஒரு கட்டுரையில் படித்தேன் அண்ணா. பெண்கள் வீட்டு வேலை செய்யும் போது இரண்டு கால்களையும் சேர்த்து அழுத்தமாக ஊன்றக் கூடாதாம். ஒரு பாதத்தை அழுத்தமாக வைத்து மறு பாதத்தை லேசாக சாய்த்து வைத்துக் கொள்ள வேண்டுமாம். அப்படிச் செய்தால் கால் நோவு வராதாம்” என்றாள்.

“இதைப் புதிதாகப் படித்துத்தான் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமாக்கும்?” என்றாள் சுகுணா, அலட்சியமாக. “நம் தெய்வப் படங்களைப் பார். தெய்வத்தின் நிற்கும் நிலை என்றால் ஒரு

கால்தான் நேராக அழுத்தமாக பதிந்து நிற்கும். அதைப் பார்த்தே படித்துக் கொள்ளலாம்.”

“நம்மவர்கள் நிறைய கண்டுபிடித்தார்கள். ஒன்றையும் உருப் படியாகச் சொல்லித் தராமல் கெடுத்து விட்டார்களே...” என்று குமரேசன் வருந்தினான்.

“ரொம்பவும் உருகிறீர்களே” என்றாள் சுகுணா கிண்டலாக.

அப்பொழுது அழைப்பு மணி ஒலித்தது, சுகுணா எழப்போனாள். “நீ உட்கார். கால்வலி என்றாயே. கீதா, நீ போய்ப் பாரம்மா” என்றான் குமரேசன்.

கீதா சென்று கதவைத் திறந்தாள்.

திறந்ததும், அவள் முகம் கறுத்தது.

ஜெயபால் அங்கே நிற்குகொண்டு பல்லை இளித்தான்.

வேண்டா வெறுப்பா “வாருங்கள்” என்று சொல்லி விட்டு கீதா உள்ளே விரைந்தாள்.

“அண்ணா ரயில் இன்சின் வருகிறது” குமரேசனுடைய காதுருகே குனிந்து முணுமுணுத்தாள். நான் ஓய்வாகப் படுக்கப் போகிறேன். என்று தன் அறைக்குள் போய் விட்டாள்

வெகுநேரம் கழித்து பிரபுவின் குரல் காதில் விழுந்த பின்தான் விழுந்தாள். அப்போது வெளியே வர விருப்பம் இல்லை. ஜெயபாலின் சத்தம்தான் கேட்டுக் கொண்டே இருந்ததே.

“இன்று சினிமா உண்டா?” என்று நினைத்துக் கொண்டாள். சினிமாவுக்கு என்று ஏதேனும் வெளியே போனால் பிரபுவோடு ஹரண்டு வார்த்தை பேசலாம்.

பிரபுவைப்பற்றி நினைத்ததும் கீதாவின் முகம் மலர்ந்தது. அவனிடம் இவ்வளவு கலகலப்பாகப் பேச முடியும் என்று கீதா நினைத்ததே இல்லை. அதிலும் திருச்செந்தூரில் பார்த்தபோது பிரபுவின் எதிரில் வந்தாலே கீதாவுக்கு நாக்கைக் கட்டியது போல ஹரண்டு பிரபுகூட அதிகம் பேசியது இல்லை. இப்போது தடை

அவிழ்த்தார் போல் இருந்தது. ஏதோ ஒன்று தன்னையும் பிரபுவையும் இணைப்பது போல் அவள் உணர்ந்தாள்.

அது காதல்தானா? கீதாவுக்கு சொல்லத் தெரியவில்லை. ஆனால் மணவாழ்வு என்று வரும்போது அவனை மணந்தால் தான் வாழ்வு இனிக்கும் என்று அவளுக்குத் தோன்றியது. அதற்காகத் தனியிடம் தேடி அவனோடு கொஞ்சி மகிழத் தோன்றவில்லை. பிரபுவும் அதை நாடியதாகத் தெரியவில்லை.

ஒருவேளை பிரபு தன்னை காதலிக்கவில்லையோ என்று நினைத்தாள். உடனே கண்டபடி எண்ணி மனதை கெடுத்துக் கொள்ளக்கூடாது என்று தனக்குள் எண்ணினாள். இருக்கும் நிலை இன்பமாகவே இருக்கிறது. எதையேனும் நினைத்து இதைக் கெடுப்பானேன்.

கதவைத் தட்டும் ஒலி கேட்டது. கதவைத் திறந்தாள். சுகுணா தான், “சினிமாவுக்குத் தயார் ஆகவில்லையா!” என்று கேட்டாள்.

“இதோ பத்தே நிமிடத்தில் தயாராகி விடுவேன்” என்றாள் கீதா.

கருநீல நிறத்தில் நைலக்ஸ் சேலையில் நட்சத்திரங்கள் போல் வெள்ளி சரிகையில் வேலைப்பாடுடன் கூடிய சேலை. அதோடு நட்சத்திரங்களைக் கோத்ததுபோல் கல்மாலையை அணிந்தாள். காதுகளையும் பெரிய நட்சத்திரத் தோடுகள் அலங்கரித்தன. தேவதை போல் கீதா வெளியே வந்தாள்.

“பிரமாதம் கீதா” என்றான் குமரேசன்.

கீதாவின் விழிகள் பிரபுவை நாடின. விழுங்கி விடுவது போல் அவன் தன்னைப் பார்ப்பதைக் கண்டாள். வெட்கமும் மகிழ்ச்சியும் நெஞ்சில் ஊறின.

அதற்குள் ஜெயபாலின் குரல் நாராசம் போல் காதில் விழுந்தது. “பாரதிதாசன் உன்னைப் பார்த்து விட்டுத் தான் பாடியிருப்பார். இல்லையா கீதா? என்னமோ பட்டுக் கருநீலப் புடவை பதித்த நல்வயிரம் என்று பாடி இருக்கிறாரே” என்று சொல்லிச் சிரித்தான்.

“என்னைப் பார்த்துவிட்டுப் பாடி வைக்க தான் அவ்வளவு கிளவியும் அல்ல அதோடு அந்தப் பாட்டை பாடியவரும் பாரதிதாசன் இல்லை” என்று வெடுக்கென்று சொல்லி விட்டுக் கீதா அண்ணன் பக்கத்தில் போய் உட்கார்ந்தாள்.

“யார் பாடினால் என்ன? பாடிய ஆளா முக்கியம்? பாட்டுத் தானே முக்கியம்” என்று ஜெயபால் சமாளித்தான்.

“ஆமாம் ஆமாம்!” வெகு பிரமாதமாய்ச் சொல்லி விட்டார்களே” என்று ஏளனமாகத் தலையை உருட்டினான் பிரபு.

“என்னது ஆமாம்?” என்று சற்று எரிச்சலோடு கேட்டுக் கொண்டே சுகுணா வந்தாள்.

“உங்கள் சகோதரர் ‘‘பாடிய’’ ஆளா முக்கியம்? பாட்டுத் தானே! என்றார் பாட்டைத் தான் தன்னுடையது போல் எடுத்துக் கையாள முடியும். இன்னமும் விளக்கமாகச் சொல்லப்போனால், சிகரெட்டுப் பிடிக்கிற ஆளா முக்கியம்? அவருடைய சிகரெட்டுத் தானே முக்கியம்” என்று குத்தினான் பிரபு.

அப்போதுதான் மேசையில் கிடந்த குமரேசனுடைய சிகரெட்டுப் பெட்டியில் இருந்து ஒரு சிகரெட்டை எடுத்துக் கொளுத்தியிருந்தான் ஜெயபால். பிரபு குத்திக் காட்டினும் அவனுக்குச் சுருக்கென்றது.

“நான் உங்கள் சிகரெட்டை எடுக்கவில்லையே, சும்மா . அலட்டாதீர்கள்” என்றான் அலட்சியமாக.

“நான் வேறு என் நண்பன் வேறு அல்ல” என்றான் பிரபு . அழுத்தமாக.

“நண்பன் மனைவியிடமும் போய் இப்படியே சொல்லுவீர்களோ” என்றான் ஜெயபால் மட்டமான சிரிப்புடன்.

“ஐ” கையை ஓங்கி விட்டான் பிரபு.

“என்ன நடக்கப் போகிறதோ?” என்று கீதா பதைத்தாள்.

12

அவள் ஒரு புதிர்

குமரேசன் சட்டென முன்வந்து நிலைமையைச் சமாளித்தான்.

“உறவினர் என்ற உரிமையில் அளவு மீறிப் பேசிவிட்டார். விட்டுவிடு பிரபு. எனக்காக மன்னித்துவிடு” என்றான் பிரபுவிடம்.

“மிஸ்டர் ஜெயபால். பிரபு என் உயிர் நண்பன்” அவனைச் சொல்லுவது என்னையே சொல்வது போல என்றான், ஜெயபாலிடம்.

ஜெயபால் ஆத்திரத்துடன் பிரபுவை முறைத்துப் பார்த்தான். சட்டென முகபாவத்தை மாற்றிக் கொண்டான்.

மிஸ்டர் பிரபு, உங்களுக்குப் புகைக்கத் தெரியாதோ?” என்று இனிமையாகக் கேட்டான்.

“அது எனக்கு பழக்கமில்லை” என்றான் பிரபு சுருக்கமாக.

“அடடா, வாழ்வின் முக்கிய ரசனையையே இழந்து விட்டீர்கள்: அச்சச்சோ” என்று அனுதாபப்பட்டான் ஜெயபால்.

“அதனால் பரவாயில்லை. இந்தப் பழக்கத்தின் காரணமாக வாழ்க்கையை இழக்கமாட்டேன் அல்லவா!” என்றான் பிரபு அவனுக்குச் சரியாக.

“ஒரு சிகரெட்டுப் பிடிக்கத் தெரியாத பெட்டைப் பசங்கள் எல்லாம் புத்தி சொல்ல வந்து விடுகிறார்கள்.” என்று தெளிவாகவே முணுமுணுத்தான் ஜெயபால்.

இதைக் கேட்டதும் கீதாவுக்குக் கோபம் வந்தது. “ஓயாமல் சிகரெட்டு பிடிப்பவர்கள் கிழவர்கள் ஆவதே இல்லையாமே

அண்ணா, நான் ஏதோ ஒன்றில் படித்தேன்” என்றான் கீதா குரலில் இனிமை சொட்ட.

பிரபு திடுக்கிட்டு அவனைப் பார்த்தான்.

ஜெயபால் சட்டைக் காலரைத் தூக்கிவிட்டுக் கொண்டான்.

எதையும் கவனியாவதன் போல் கீதா தொடர்ந்தான். “ஓயாது சிகரெட்டுப் பிடிப்பவர்கள் நுரையீரலில் நோய் வந்து விரைவில் இறந்து விடுவார்களாம். இளமையில் இறப்பதால் அவர்கள் கிழவர்கள் ஆவது இல்லையாம்.” என்றாள் கீதா, அதே தேனினும் இனிய குரலில்.

பிரபு பக்கென்று சிரித்து விட்டான்.

ஜெயபால் முகத்தில் அரைப்படி அசடு வழிந்தது. ஆத்திரத்துடன் சுகுணாவைப் பார்த்தான்.

“சரி. கிளம்பலாமா? நேரமாகிறது. இன்னும் பிந்தினால் சினிமாவுக்கு தாமதம் ஆகி விடும்”. என்றான் குமரேசன் ஜாடையாக.

குறிப்பறிந்து ஜெயபால் சென்றுவிடுவான் என்று எதிர்பார்த்தான். ஆனால், ஜெயபாலா, கொக்கா? “நானும் உங்களோடு வருகிறேன்”, என்று தொற்றிக் கொண்டான்.

“வாருங்கள்” என்றாள் சுகுணா அடங்கிய குரலில்.

கீதாவுக்குச் சப்பென்று ஆகிவிட்டது. சனியன் என்று மனத்திற்குள் திட்டினாள்.

எல்லோருமாக சினிமாவுக்குப் புறப்பட்டார்கள்.

தியேட்டருக்குள் சென்றதும், சுகுணா பிரபுவிடம், “நீங்கள் (முதலில்) போங்கள்” என்றாள்.

பிரபு வரிசையில் முன்னே சென்று ஓர் ஓரமாக அமர்ந்தான்.

அவனை அடுத்து குமரேசன் சென்றான்.

அடுத்து கீதா உட்காருமுன் சுருணா சட்டெனக் கணவன் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து விட்டாள்.

வேறு வழி இல்லாமல் கீதா சுருணாவுக்கும் ஜெயபாலுக்கும் இடையே அமர்ந்தாள்.

முகத்தில் வெற்றிக்குறியோடு ஜெயபால் சுருணாவை நோக்கிப் புன்னகை செய்வதை கீதா கண்டாள்.

குமரேசன் டிக்கட் எடுக்கச் சென்றபோது ஜெயபால் சுருணா விடம் தனியே பேசியது நினைவுக்கு வந்தது. அந்தப் பேச்சின் பலன் தான் இந்தவகையான இட அமைப்பு என்று புரிந்து கொண்டாள். ஏளனமாக உதட்டைப் பிதுக்கினாள். “என்ன திட்டம் வேண்டுமானாலும் போடுங்களேன். என்னை என்ன செய்ய முடியும்?” என்று நினைத்தாள்.

என்ன செய்ய முடியும் என்று ஜெயபால் செய்து காட்டினான் இதே சக்தியில் ஊறியவன் ஆயிற்றே.

கீதா, சுருணாவின் பக்கமாகச் சாய்ந்து கொண்டுபடம் பார்த்தாள். திடீர் என்று ஒருகை தன் தோளின் மீது விழவும் திட்டுக்கிட்டுப் போனாள். இயல்பாக இருப்பது போல் அவளுடைய இருக்கையின் பின்புறம் கையை நீட்டிக் கொண்டு இருந்தான் ஜெயபால். கீதா, சட்டென்று முன் ஓரமாக நகர்ந்து உட்கார்ந்தாள்.

சற்றுப் பொறுத்துத் தொடைமீது ஒரு கை விழுந்தது. சட்டென அவன் கையைத் தட்டி விட்டாள்.

சிறிது நேரம் கழித்து அவன் கால் அவன் மீது ஊர்ந்தது.

சுருணாவை அழைத்துப் பார்த்தாள். அவள் செவியே கோளாவது போல் இருந்தாள்.

உடனே கீதாவுக்கு சினம் பொங்கியது. பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு “அண்ணா” என்று அழுத்தமாகக் கூப்பிட்டாள்.

“என்னம்மா” என்று குமரேசன் வினவினான்.

எப்படிச் சொல்லுவது என்று கீதா திகைத்தாள். உன் மனைவியின் அண்ணன் என்னிடம் முறை கேடாக நடக்கிறான். என்று இந்த இடத்தில் எப்படிச் சொல்லுவது?

அவள் தயங்கும் போதே சுருணா குறுக்கிட்டாள். “ஐஸ்கிரீம் வேண்டுமானால் என்னிடம் கேட்பது தானே? இப்படியா பொது இடத்தில் உரக்க அழைப்பது?” என்று கடிந்தாள்.

“ஐஸ்கிரீம் வேண்டுமா? என்று குமரேசன் எழப்போனான். சுருணா தடுத்தாள். “உங்கள் நண்பரை வாங்கி வரச் சொல்வது தானே” என்றார்.

“நீயே போப்பா” என்றான் பிரபு அசையாமல்.

குமரேசன் எழுந்து போனான்.

ஐஸ்கிரீம் வாங்கிக் கொண்டு வந்து அவன் தன் இடத்தில் அமரப் போனபோது, கீதா அழைத்தாள். “அண்ணா இங்கே மறைக்கிறது. நீங்கள் இங்கே உட்காருங்களேன்” என்றாள்.

அவன் பதிலை எதிர்பாராமல் எழுந்து சென்று அவனுடைய இடத்தில் அமர்ந்தாள்.

“ஜெயபாலின் முகம் கடுகடுத்தது. சுருணாவும் திணறினாள். ஆனால் யார்தான் என்ன செய்ய முடியும்?

படம் முடிந்து திரும்பி வரும்போது சினிமாக்கதையைப் பற்றிய பேச்சு வந்தது.

“நம்ப முடியாத கதை இல்லையா கீதா?” என்று கேட்டான் குமரேசன்.

“ஏன் அண்ணா?” என்று திணறினாள் கீதா.

அவள் படத்தையே பார்க்கவில்லை. முன் பகுதியில் ஜெயபாலின் திருவிளையாடல் பின் பகுதிக்கு சுருணா புண்ணியம் காட்டிக் கொண்டாள். “உறவினர் பக்கத்தில் இருக்க முடியாது; எவனோ ஒருவன் பக்கத்தில் உட்காருகிறாயே; என்ன முயற்சி” என்று கிசுகிசுத்தே வண்டுபோல் குடைந்து தள்ளிவிட்டாள்.

கீதா அன்றெல்லாம் யோசித்தாள். ஒன்றும் புரியவில்லை.
வீட்டுக்கு வந்ததும் ஜெயபால் விடை பெற்றுச் சென்றான்.
செல்லுமுன் சுருணாவிடம் ஏதோ கிசுகிசுத்தான்.

அதைக் கவனித்த கீதாவுக்கு இதயம் படபட என்று அடித்துக் கொண்டது!

13

இந்தப் பூனை பால் குடிக்குமா?

மறுநாளும் ஜெயபால் வந்தான்.

சுருணாவை கடை வீதிக்கு அழைத்துக் கொண்டு, போய் ஏதாவது சாமான் வாங்கிக் கொடுக்க விரும்புவதாகச் சொன்னான்.

சுருணா குமரேசனை நோக்கினாள். அவள் பார்வையில் உயிரும் இல்லை. உணர்ச்சியும் இல்லை.

குமரேசன் தடுக்கவில்லை. “போய்விட்டு சீக்கிரம் வந்து விடுங்கள்” என்றான்.

சுருணாவை அழைத்துக் கொண்டு ஜெயபால் சென்றான்.

குமரேசன், பிரபு, கீதா மூவரும் கடற்கரைக்குப் போனார்கள்.

அண்ணனுடனும், பிரபுவுடனும் கீதா மகிழ்ச்சி பொங்கப் பேசிக் கொண்டு இருந்தாள்.

சற்று நேரத்தில், “நீங்கள் பேசிக் கொண்டு இருங்கள். நான் காலார உவாவி விட்டு வருகிறேன்” என்று எழுந்து போனான் குமரேசன்.

கீதாவும், பிரபுவும் மட்டும் தனியே பேசிக் கொண்டு இருந்தார்கள்.

‘திடீர்’ என்று பிரபு சொன்னான்.

“நேற்று எனக்கு வந்த கோபத்தில் ஜெயபாலை அறைந்து விடலாம் என்று பார்த்தேன். பிறகு அந்த இடத்தில் ரசாபாசம் ஆகிவிடும். உனக்குத்தானே அவமானம் என்று அடக்கிக் கொண்டேன்... எப்போது என்று புரிகிறது அல்லவா?” என்று கேட்டான்.

“உம் சினிமா தியேட்டரில்” என்றாள் குனிந்த தலையுடன்.

“நல்ல வேளையாக நீ சிக்கிரமாக என் பக்கம் வந்து உட்கார்ந்தாய். இல்லையானால் படம் பார்த்தது போதும் என்று குமரேசனைக் கிளப்பி இருப்பேன்.... என்னடா நெளிகிறாயே என்று பார்த்தால் அந்த தடிப்பயல் கையை உன் பக்கம் நீட்டி வைத்து இருக்கிறான். ஏன்டா என்றால் “எனக்கு அவள் மேல் காதல்” என்பான். காதலுக்கும், காமத்துக்கும் வித்தியாசம் தெரியாத கழுதைகள்! சிவலிங்கத்துக்கும், செக்குக்கும் வித்தியாசம் தெரியாத நாய்கள்”.

பிரபு சினத்துடன் அடுக்கிக் கொண்டே போனான்.

கீதா பேசாமல் கேட்டுக் கொண்டு இருந்தாள். அவளுக்கும் அத்தனை ஆத்திரமும் வெறுப்பும் ஜெயபால் மீது இருந்தது. ஆனாலும் நல்ல மாலை நேரம் இதை அவனைப் பற்றிப் பேசிக் கெடுப்பானேன் என்று இருந்தது. பிரபுவின் முகத்தைப் பார்த்தால் அவனிடம் எதுவும் சொல்லக்கூடப் பயமாக இருந்தது.

பிரபு மீண்டும் சொன்னான். “இப்போது என்னை எடுத்துக் கொள். நான் உன்னை நேசிக்கிறேன் என்றால், அது உன் உடல் அழகை மட்டும் அல்ல; இந்த அழகு அழிந்தாலும் காதல் அழியாது. உன் அழகின் மேல் எனக்கு ஆசை இல்லை என்று சொல்ல மாட்டேன். ஆனால் அதற்காக இப்படி ஆசை இருளிலும் அகப்பட்ட சமயங்களிலும் தொட்டுப் பார்க்கும் மட்டரக ஆசை அது அல்ல. முறைப்படி மணந்து நீ எனக்கே உரியவளாக ஆனபின்...

கீதா... நான் - நான் என்ன சொன்னேன்?" என்று திகைப்புடன் தடுமாறினாள்.

கீதாவோ வெட்கத்தால் செக்கச் சிவந்த செங்கொழுந்தாகி விட்டாள்.

"கீதா நான் இந்த மாதிரி உன்னிடம் சொல்ல வேண்டும் என்று நினைக்கவில்லை. எப்படியோ வாயில் வந்து விட்டது. ஆனால்... ஆனால் உனக்குக் கோபம் இல்லையே?" என்று கேட்டான் பிரபு.

"இல்லை" என்பது பேர்வ் கீதா தலையை அசைத்தாள்.

"அப்படியானால் சம்மதம் தானே; அதையாவது வாயைத் திறந்து சொல்லேன்" என்றான் பிரபு குறும்புச் சிரிப்புடன்.

'இம்' என்று தலையை உருட்டிவிட்டு கீதா குமரேசனை நோக்கி ஓட்டம் பிடித்தாள்.

பிரபுவின் சிரிப்புச் சத்தம் அவளைத் தொடர்ந்து வந்தது.

ஒரு வாரம் ஓடிவிட்டது.

இப்பொழுதெல்லாம் கீதாவுடன் சுருணா சரியாகப் பேச வில்லை. ஏதேனும் கேட்டாலும் அரைக்குறையாகவே பதில் வந்தது.

சுருணா எப்பொழுதும் யோசனையில் ஆழ்ந்து கிடந்தாள். அப்போது கீதா அவளை அழைத்தால் கூட பதில் வராது. மீண்டும் அழைத்தால் கனவில் இருந்து விழித்தவள் போல் திடுக்கிட்டுத் திணறினாள். கீதாவிடம் மறுப்பவள் போல் ஒதுங்கினாள்.

பிரபு வேறு இந்த வாரம் முழுவதும் இங்கே வர இயலாது என்று கூறிவிட்டான். அவனுடைய சின்ன தொழிற்சாலைக்கு ஒரு பெரிய "ஆர்டர்" வந்து இருக்கிறதாம். இரவு பகல் வேலை செய்தால் தான் அதை முடிக்க முடியுமாம். அவனும் தொழிலாளர்களுடன் கூடவே இருந்து பார்க்கப் போகிறானாம். ஏனெனில் "உடையவன் பார்க்காவிட்டால் ஒரு முழம் கட்டை" யாமே!

கீதாவுக்கு ஒரே போரடித்தது. குறுகுறுவென வீட்டில் வளைய வருகிறாள். பொழுது போகாமல் திணறினாள். ஆனால், ஒரு திருப்தி இருந்தது. ஜெயபாலும் வரவில்லை. "சனிவிட்டது" கீதா நிம்மதியுடன் நினைத்தாள்.

"அவன் பார்வையும் அவனும். சே! வெறும் பார்வையே துச்சாதனம் பார்வை. ஆடையை அகற்றிப் பார்ப்பது போல, அருவெறுப்புடன் உடலை குறுக்கிக் கொண்டாள். வெகு சிரமப்பட்டு அவன் நினைவை அகற்றினாள்.

ஒரு நாள் ஓர் அரை மணிநேரம் "எட்டிப் பார்த்து விட்டுப் போக" பிரபு வந்தான். அவனிடம் குமரேசன் சொன்னான். "இரண்டு நாளாக நீ இல்லாமல் கீதாவுக்கு ஒரே போரடிக்கிறதாம் பேச்சையே காணோம்" என்றான்.

பிரபு புன்னகை செய்தான். "என்ன செய்வது? இந்த ஆர்டரை முடித்து விட்டால், தொழில் பெருக நல்ல வாய்ப்பு இருக்கிறது. அதனால் தான் எப்படியும் முடித்து விட வேண்டும். ஆமாம், நீ என்ன செய்கிறாயாம்? கீதாவை எங்கேனும் வெளியே அழைத்துப் போனால் என்ன!" என்று கேட்டான்.

"கரிசனத்தைப் பார். என்னோடு எல்லாம் வெளியே வர அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லையாமே. அப்பனே அதற்கு வேறு ஆள் வேண்டுமாமே" என்று கண் சிமிட்டினான் குமரேசன்.

"சீ போங்கள் அண்ணா. நான் அப்படிச் சொன்னேனா?" என்று ரிணுங்கலுடன் கீதா சொன்னாள்.

பிரபு அவளையே பார்த்தான். பிறகு சொன்னான். "மெய்யா அந்தான் சொல்கிறேன் குமரேசன், கீதாவை மாலை தோறும் வெளியே அழைத்துப் போ" என்றான்.

"போகலாம்... ஆனால் சுருணாவுக்கு ஒன்றும் பிடிக்க வில்லை. அதுவும் இப்போது அவளுக்கு சந்தேகமாக இருக்கிறது. அதுவும்" என்று இழுத்தான் குமரேசன்.

ஆமாமாம் இல்லாவிட்டாலும் உன் மனைவிக்கு மிகவும் ஒத்துப்போகும் குணம்தான். என்னவோ போ, சந்தேகம் உண்மையா? பிறகாவது மாறுகிறாளா என்று பார்ப்போம்” என்றான் பிரபு.

“என்ன அண்ணா சந்தேகம்?” என்று கீதா ஆவலோடு கேட்டாள்.

குமரேசன் தங்கையின் தோளில் செல்லமாகத் தட்டினான். “பொறு பிறகு சொல்கிறேன்” என்றான் புன்முறுவலோடு.

அப்போது அழையா விருந்தாளியாக ஜெயபால் வந்து சேர்ந்தான். அலங்காரம் அசல் புதுமாப்பிள்ளை கெட்டான்.

வியப்பும் வினாவுமாகப் பிரபுவின் புருவங்கள் உயர்ந்தன.

வந்ததுமே “எப்படி இருக்கிறாய் கீதா?” என்று ஜெயபால் கீதாவிடம் குசலம் விசாரித்தான். அங்கு இருந்த இரு ஆண் பிள்ளைகளும் அவன் கண்ணில் பட்டதாகத் தெரியவில்லை!

“ஊம்” என்று வேண்டா வெறுப்பாகக் கீதா முனகினாள்.

அவளுடைய அலட்சியத்தை கவனியாதவன் போல ஜெயபால் கலகலப்பாகப் பேசினான்.

“சுகுணா, சுகுணா எங்கே இரண்டு நாளாகப் பாராதது மிகவும் கஷ்டமாக இருந்தது என்ன மாப்பிள்ளை நலம்தானே” என்று குமரேசனிடம் விசாரித்தான்.

“ஆமாம், உட்காருங்கள், எங்கே இரண்டு நாட்களாக உங்களைக் காணவில்லை” என்று குமரேசன் கேட்டான்.

“மிக முக்கியமான சில வேலைகள். இல்லாவிட்டால் இங்கே வராமல் இருப்பேனா? இந்த சுகுணா எங்கே போனாள்? சுகுணா...” என்று அழைத்துக் கொண்டே ஜெயபால் உள்ளே போனான்.

சற்று கழித்துச் சுகுணாவோடு திரும்பி வந்தான். “இன்று எங்காவது போகலாமா?” என்று கேட்டான்.

“நானும் அவரும் வரவில்லை. ஆனால்... நீங்கள் கீதாவை அழைத்துப் போங்கள். ‘அண்ணா’ என்று சுகுணா சட்டென்று சொல்லி முடித்து விட்டாள்.

கீதா திடுக்கிட்டாள்.

பிரபு நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தான்.

குமரேசனுடைய புருவத்தில் முடிச்சு விழுந்தது.

இதை ஒன்றும் கவனியாதவன் போல, “ஓ... நான் தயார் ஏன் கீதா எங்கே போகலாம்?” என்று ஜெயபால் கேட்டான்.

“நான் வரவில்லை, எனக்கு ஒரே தலைவலி” என்று முகத்தைச் சுளித்தாள் கீதா.

சுகுணா வெடுக்கென்று “இவ்வளவு நேரம் சும்மா தானே இருந்தாய்?” என்றாள்.

“என்ன செய்வது? சற்றுமுன் தானே இந்தத் தலைவலி வந்து தொலைத்து இருக்கிறது” என்று கீதா சளைக்காமல் சொன்னாள். சொன்னதோடு மட்டும் இன்றி வெறுப்புடன் ஜெயபாலைப் பார்சு கவும் செய்தாள்.

“ஜெயபாலைத் ‘தலைவலி’ என்று அவள் குறிப்பிடுவது எல்லோருக்குமே புரிந்தது. சுகுணாவுக்கும் ஜெயபாலுக்கும் சினம் பிறந்தது. ஆயினும் காட்ட வழி இல்லாமல் அடக்கினர். குமரேசன் ஒன்றும் பேசவில்லை.

பிரபு மட்டும் புன்னகையோடு எழுந்தான். கீதா சமாளித்துக் கொள்வாள் என்ற நம்பிக்கை அவனுக்கு உண்டாகி விட்டது. “எனக்கு நேரமாகி விட்டது நான் வருகிறேன்” என்றான்.

கீதாவைப் பார்த்து ஒரு சிரிப்பு சிரித்து விட்டுப் போய் விட்

அந்தச் சிறப்பில் கீதாவின் துணிச்சல் பல மடங்கு பெருகிவிட்டது. அவன் சென்ற திசையையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றான்.

ஜெயபால் அவளுடைய கவனத்தை ஈர்க்க முயன்றான்
தொண்டையைக் கனைத்தான்.

“தலைவலி என்றாய் கீதா. ஏதாவது மாத்திரை சாப்பிடுகிறாயா? ஆஸ்பிரோ வேண்டுமோ? அனாகின் வேண்டுமா?” இரண்டுமே தலைவலிக்கு நல்லது என்று நயமாகப் பேசினான்.

“ஏன் இந்த மாத்திரைகளுக்கு நீங்கள் ஏஜென்சி எடுத்து இருக்கிறீர்களோ?” பிரமாதமாய் சிபாரிசு செய்கிறீர்களோ?” என்று துடுக்காய்ப் பேசினாள் கீதா.

“மாத்திரை ஒன்றும் வேண்டாம். இது தானாகத் தான் போக வேண்டும். எப்போது போய்த் தொலையுமோ? நான் சற்றுத் தனியே படுத்திருந்து பார்க்கிறேன்” என்று சலித்துக் கொண்டே தன் அறைக்குப் போய் விட்டாள்.

விடைபெற்றுச் செல்லுமுன் ஜெயபால் சுகுணாவுடன் சற்று நேரம் தனியாகப் பேசினான்,

அன்று இரவு கீதாவின் அறைக்குள் பூனைபோல் சுகுணா நுழைந்தாள்!

14

பேய் அடித்த முகம்

கீதா படுத்துக் கொண்டு ஏதோ படித்துக் கொண்டு இருந்தாள்.

அறைக்குள் ஆள் ஆரவம் கேட்கவே, மயில் கழுத்தை
மெல்ல திருப்பினாள்.

அண்ணியைப் பார்த்ததும், புத்தகத்தை மூடிவிட்டு “என்ன அண்ணி?” என்ன கேட்டுக்கொண்டே எழுந்து அமர்ந்தாள்.

சுகுணா, வந்து அவள் அருகில் கட்டிலில் அமர்ந்து கொண்
டாள். சுகுணாவின் முகத்தில் இனிமையான புன்னகை.

கீதாவின் தலையைத் தடவிக்கொண்டே, “கீதா தலைவலி தேவலையாம்மா? பால் குடித்தாயா?” என்று கன அக்கறையுடன் சுருணா விசாரித்தாள்.

கீதா சுருணாவை கூர்ந்து கவனித்தாள். “ஏது இவ்வளவு கரிசனம்?” என்று கேளாமல் கேட்டன அவள் விழிகள். சோழியன் குடுமி சம்மா ஆடாது! அண்ணியின் உபசாரத்தின் பின்னே ஏதோ விஷயம் இருக்கிறது என்று கீதாவுக்குத் தோன்றியது.

“தலைவலி அப்போதே போய் விட்டது அண்ணி.”

“ஊம், கல்லைத் தின்று செரிக்கின்ற வயது என்பார்கள் உனக்கு இப்படித் திடுமென்று தலைவலி வருகிறதே அடிக்கடி வருமோ?” என்று பெருமூச்சுடன் கேட்டாள் சுகுணா.

“அடிக்கடி வருவது இல்லை அண்ணி, கூட்டத்தில் புகை மூட்டத்தில் இருந்தால் வந்து விடுகிறது” என்றாள் கீதா அப்பாவி போல.

சுகுணாவின் முகம் சட்டென வேறுபட்டது. ஜெயபால் வந்ததையும், புகைத்ததையும் அவள் இப்படி சொல்லுகிறாள். “என்ன தியிர்” என்று நினைத்தாள். உடனே சமாளித்துக் கொண்டாள்.

“ஆமாம் ஆமாம். இன்று நம் வீட்டில் ஒரே கூட்டம் தான். வீட்டு மனிதர்கள் என்றால் பரவாயில்லை. மற்றவர்களும் கூடி விடுகிறார்கள். உன் அண்ணாவுக்கும் தெரியவில்லை. அந்தப் பிரபலுக்கும் மூளையில்லை. என்னதான் சிநேகிதம் என்றாலும், வாயுதப் பெண் இருக்கும் வீட்டில் இப்படியா தினமும் வந்து கூட்டுப் போடுவது? கடைசியில் உனக்குத் தலைவலி வந்து விடுகிறது. பாவம்...” என்று அனுதாபப்பட்டாள்.

“எனக்கு என்னவோ ஏதோ தவறாக இருப்பதுபோல் தோன்றுகிறது. பிரபு” என்றாள் கீதா.

“கீதாப் பிரபுவா?” என்று பிரபு குறும்பாகக் கேட்டான்.

கீதா பல்வரிசை தெரியச் சிரித்தாள். கன்னத்தில் அழகாகக் குழி விழுந்தது.

பிரபு சொக்கிப் போனான். மெல்ல ஒரு விரலை நீட்டி அந்தக் குழியைத் தொட்டான். “ஷாக்” அடிக்கிறது. என்று சிரித்துக் கொண்டே போய்விட்டான்.

கீதாவின் சந்தேகம் தீராமலே நின்றது.

இரு தினங்கள் சென்றபின் இன்னொரு சம்பவம் நிகழ்ந்தது.

அன்று ஜெயபால் வந்திருந்தான். வழக்கம் போல் அசட்டுச் சிரிப்பையும் சிகரெட்டுப் புகையையும் அள்ளி விட்டான். கடைசியாகத் தன் இருப்பிடத்துக்குக் கிளம்பி விட்டான். ஆமாம், ஜெயபால் தனியே ஒரு விடுதியில் தான் தங்க இருந்தான். அவனாக சுருணாவின் வீட்டில் தங்க முன்வரவும் இல்லை. சுருணாவும் ஏனோ அவனை அழைக்கவில்லை.

அன்று அவன் விடைபெற்று எழுந்தான். “இதோ வருகிறேன்” என்று சுருணா உள்ளே போனாள். அவளுடைய அறைக்குள் போய்விட்டுத் திரும்பினாள். திரும்பிவரும் போது எதிர்பாராத விதமாக கீதாவின் அறைக்குத் தலையிடுகிறாள். உள்ளிருந்து வந்த கீதா சுருணாவின் மேல் மோதிவிட்டாள். சுருணாவின் சேலை மடிப்பில் இருந்து ஏதோ சில பொருட்கள் சிதறின.

“பார்க்கவில்லை அண்ணி? என்று சொல்லிவிட்டு கீதா கீழே விழுந்ததை எடுக்கக் குனிந்தாள். குனிந்தவள் அப்படியே திகைத்து நின்றாள். ஏனெனில் கீழே விழுந்த இரண்டு பொருட்களும் ரூபாய் நோட்டுக் கற்றைகள்.

ஒரு ரூபாய்த் தாள்கள் தான். ஆனால், இரண்டும் சேர்ந்து இருநூறு ரூபாய் என்று கீதா கண்டு கொண்டாள். வியப்புடன் சுருணாவைப் பார்த்தாள்.

அதற்குள் சுருணாவே குனிந்து பணத்தை எடுத்தாள். நிமிர்ந்து கீதாவைப் பார்த்தாள். சட்டென அவளை அறைக்குள் இழுத்துச் சென்றாள். படபடப்பாகப் பேசினாள். “இதோ பார்க்கீதா. இதைப்பற்றி யாரிடமாவது - முக்கியமாக உன் அண்ணாவிடம் - மூச்சு விட்டியோ அவ்வளவுதான், இந்த வீட்டில் நிச்சயமாக ஒரு சாவு விழுந்து விடும் ஜாக்கிரதை” என்று வெறி பிடித்தவள் போல் அடிக் குரலில் உறுமினாள்.

கீதா திகைப்பில் இருந்து மீளாமலே நின்றாள்.

ஜெயபாலின் குரல் கேட்டது. “சுருணா, சுருணா நான் வரட்டுமா?” என்றான்.

ஒரு வினாடி சுருணா பேசாமல் நின்றாள். பிறகு நினைவு இருக்கட்டும்” என்பது போல் கீதாவைப் பார்த்தாள், சட்டென வெளியேறி விட்டாள்.

பின்னர் பிரபுவிடம் கீதா இதைப் பற்றிச் சொன்னாள். இப்போது இருவருக்குமே தலையும் புரியவில்லை. காலும் புரியவில்லை.

பிறந்த வீட்டுப் பாசத்தில் கூட ஜெயபால் பெரிய பணக்காரன் என்று சுருணா பெருமை பேசியிருக்கலாம். அந்தப் பொய்யை மெய் போலக் காட்டுவதற்காக கணவனுடைய பணத்தையே கொடுக்கிறாளோ என்று நினைத்தனர்.

ஆனால், அப்படிப் பிறந்த வீட்டுப் பாசம் என்றால் அவளை வீட்டில் தங்கும்படி கூட சுருணா அழைக்கவில்லையே. அவனோடு அவ்வளவு உற்சாகத்துடன் பேசுவது கூட வில்லையே. இருவரும் புரியாமல் திணறினர்.

கடைசியில் பிரபு சொன்னான். “கெட்டிக்காரன் புளுகே எட்டு நாள் தானாம். உன் அண்ணியின் வேடம் எத்தனை நாள் பலிக்கப் போகிறது? அந்தச் சரக்கு தானாகவே மலிந்து சந்தைக்கு வரட்டும்” என்றான்.

“என்ன?” என்றாள் கீதா குழப்பத்துடன்.

“புரியாத விஷயங்கள் தானாகப் புரியட்டும். இப்போது நமக்குப் புரிகிற விஷயம் பற்றி பேசுவோம் என்கிறேன்” என்றான் பிரபு.

“என்ன விஷயம்?” என்றாள் கீதா மீண்டும்.

“குமரேசனிடம் நம்மைப் பற்றி பேசட்டுமா? என்று” பிரபு கேட்டான்.

கீதா பதில் சொல்லாமல் அவனையே பார்த்தாள்.

“என்ன கீதா?” என்று அவன் கொஞ்சலாகக் கேட்டான்.

“எனக்கு ஒரு சந்தேகம்” என்றாள் கீதா.

“அதற்குள்ளாகவா சந்தேகம்? செத்தேன்.”

“சீ, அப்படி சந்தேகம் இல்லை. முன்பு எங்கள் வீட்டுக்கு வந்தீர்களே, நினைவு இருக்கிறதா?”

“மறக்குமா?” என்றான் பிரபு புன்னகையோடு.

“அப்போது ‘மீண்டும் வருகிறேன்’ என்றீர்கள் வரவே இல்லையே ஏன்?”

கீதா அமைதியோடு அவன் முகத்தைப் பார்த்தாள்.

அவன் முகமோ பேயறைந்ததுபோல ஆகி விட்டது!

15

சிவபூஜையில் கரடி

பிரபு பதில் சொல்லவில்லை.. தலை குனிந்தபடி பேசாமல் அமர்ந்து இருந்தான்.

கேட்கக் கூடாததைக் கேட்டு விட்டோமோ என்று கீதா வருந்தினாள்.

சென்னைக்கு வந்த நாளில் இருந்தே பிரபுவிடம் அவன் கேட்க நினைத்த கேள்விதான் இது. ஆனால் அவனே அதுபற்றி பேசட்டுமே என்று பொறுத்து இருந்தாள். இன்று பொறுமை இழந்து கேட்டு விட்டாள்.

“மீண்டும் வருகிறேன்” என்றவன் மூன்று ஆண்டு ஆகியும் மீண்டும் வரவில்லை. அதற்குள், அவன் வாழ்க்கையில் நடக்கக் கூடாதது நடந்து விட்டதா?

கீதாவின் உள்ளம் தவித்தது. “நான் ஏதாவது தவறாகக் கேட்டு இருந்தால் மன்னித்து விடுங்கள்” என்று உருக்கமாகச் சொன்னாள்.

அவள் குரல் கனிந்து உருகுவதைக் கேட்ட பிரபு விழித்துக் கொண்டான். அவளை ஏறிட்டு நோக்கினான்.

“கீதா நீ உண்மை தெரியாமல்தான் இந்தக் கேள்வியைக் கேட்கிறாயா?” என்று வினவினான்.

என்ன உண்மை? கீதாவுக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது. “என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?” என்று குழம்பினாள்.

“உன்னைப் பார்க்க மீண்டும் வந்தேன். கீதா” பிரபு முகம் கறுக்கச் சொன்னான்.

கீதாவின் விழிகள் வியப்புடன் விரிந்தன.

“ஆனால், உன் அப்பா என்னை வாயிற்படி கூட ஏறவிடவில்லை. குமரேசன் மேல் உள்ள ஆத்திரத்தை எல்லாம் என்மேல் காட்டி, என்னைத் திருப்பி அனுப்பி விட்டார் பிரபுவின் குரல் தழுதழுத்தது.

கீதா வருத்தத்துடன் “ஓ.... அப்படியா நடந்தது? அப்பா சொல்லவே இல்லை” என்றாள்.

பிரபு தேறுதலாக “போகட்டும் இதற்காக வருத்தப் படாதே. அவர் என்னிடம் குறைகண்டு ஆத்திரப்படவில்லையே. குமரேசன் மீது உண்டான கோபம் தானே” இப்போது அது மாறியதும் எல்லாம் சரியாகி விடும்?” என்றான்.

“என்னால்தானே உங்களுக்கு அவமானம், கேவலம் எல்லாம்.” கீதா வருத்தம் மாறாமலே சொன்னாள்.

“பெரிய வார்த்தை எல்லாம் பேசுகிறாயே, அப்படி யார் சொன்னார்கள் மாமா தானே” என்றான் பிரபு.

“மாமாவா?” என்று அதிசயித்தாள் கீதா.

“ஓகோ மாமனார் என்று சொல்ல வேண்டுமோ” என்று அவன் விடாமல் கேட்டான்.

“உக்கும்! அதற்கு இன்னமும் எவ்வளவு நடக்க வேண்டும்? அதற்குள்...” என்று கீதா சினுங்கினாள்.

“அது எல்லாம் நடப்பதற்காகத்தான் உன் அண்ணனிடம் பேசட்டுமா என்றேன்” என்றான் பிரபு.

ஒரு கணம் கீதாவின் முகம் சிந்தனையில் தோய்ந்தது.

“ஏன் கீதா? என்ன விஷயம்?” என்று கேட்டான் பிரபு.

“ஒன்றும் இல்லை. இந்த அண்ணி...” என்று இழுத்தாள் கீதா.

“ஆமாம், உன் அண்ணி... பெரிய அண்ணி! இதில் எல்லாம் குமரேசன் சுருணா சொல்வதை ஏற்க மாட்டான். அதோடு அவனுக்கு முன்பே இருவரின் இணைப்பில் விருப்பம் தான். அவன் பேசுவதைப் பார்த்தாய் அல்லவா? அதனால் தான் கவலைப்படாதே” என்றான் பிரபு.

“பிரபு, இந்த விஷயம் நீங்கள் நினைப்பதுபோல் எளிது அல்ல. அண்ணனைப் பற்றி நீங்கள் சொல்வது சரி தான். ஆனால், அண்ணி சரியாக இல்லை என்றால், “அண்ணன் தொடர்பே இனி வேண்டாம்” என்று அப்பா சொல்லி இருக்கிறார். ஆகவே அண்

ணியை அலட்சியம் செய்துவிட முடியாது. அண்ணி நல்லவள் என்று குடும்பத்தில் ஏற்றால் ஒரு சிக்கல். உங்களிடம் அவள் வெறுப்பு காட்டுவது அப்பாவுக்குத் தெரிந்தால் நம் ஆசைகள் அதோ கதிதான். சரிதான் அண்ணி மோசம் என்று விலகி விடலாம் என்றால், இன்னொரு சிக்கல் அண்ணியோடு அண்ணன் தொடர்பையும் அப்பா முறித்து விடுவார். பிறகு அண்ணாவின் நண்பரான உங்களையும் ஏற்க மாட்டார். ஆக வெளியே துப்பவும் முடியாமல் உள்ளே விழுங்கவும் முடியாமல் இக்கட்டில் மாட்டிக் கொண்டோம்” என்றாள் கீதா சஞ்சலத்தோடு.

“நிலைமையை எடுத்துச் சொன்னால் உன் அப்பா கேட்க மாட்டாரா?” என்று பிரபு கேட்டான்.

“ஊகம், அப்பாவுக்கு இரண்டு துருவங்களுக்கு இடையே ஒன்றும் கிடையாது. ஒன்று அண்ணன் - அண்ணியை அறவே ஒதுக்குவார். அல்லது ஒரேயடியாய் தலைமேல் தூக்கிக் கொள்ளுவார். இருவகையிலும் திண்டாட்டம் நமக்குத்தான்.” என்றாள் கீதா.

“பிடித்தால் குரங்குப்பிடி தானாக்கும்” என்று பிரபு முணுமுணுத்தான்.

“ஜாக்கிரதை. யாரைக் குரங்கு என்கிறீர்கள்” என்றாள் கீதா.

“ஓகோ! மாமாவை அல்லவா சொல்லிவிட்டேன். மன்னித்து விடு தாயே” என்று பிரபு வேடிக்கை செய்தான். பிறகு சொன்னான். “நீ சும்மா மனதை அலட்டிக் கொள்ளாதே, முதலில் குமரேசன் மூலமாக சுருணாவை மசிய வைத்து விடலாம். பிறகு எல்லாம் எளிதாகி விடும்” என்று கூறிவிட்டுப் பிரபு விடை பெற்றான்.

அண்ணனிடம் என்ன, எப்படிச் சொல்லப் போகிறீர்கள். என் றெல்லாம் கேட்க கீதாவுக்கு ஆசை. அவனிடம் நின்று நிதானித்துப் பேச வழி இல்லாமல் அவன் வேலை வேலை என்று ஓடிக் கொண்டு இருந்தான். கிடைத்த இருபது, முப்பது நிமிடங்களில் ரீநாவை ஓடிவந்து பார்த்து விட்டு மீண்டும் ஓடிக்கொண்டு இருந்

தான். தன்னுடைய சந்தேகங்களைப் பற்றி அவனிடம் கலந்து பேசி ஒரு தீர்வு காண கீதாவுக்கு வழியில்லாமல் காலம் போய்க் கொண்டு இருந்தது.

மறுநாள் மாலை குமரேசன் ஏகப்பட்ட ஆர்ப்பாட்டங்களுடன் வீட்டுக்கு வந்தான்.

கை நிறைய விதம் விதமாய் லாலா கடைப் பலகாரங்கள். "ஏய் கீதா நன்றாக அலங்காரம் செய்துகொண்டு வா" என்று தங்கையை விரட்டினான்.

"பலகாரங்களை எடுத்து வைக்க வெள்ளித் தட்டுகளை கொண்டு வா" என்று மனைவியை விரட்டினான். ஒரே அமார்க்களம் தான்.

"ஏன் தடபுடல் செய்கிறீர்கள்? யாரோ பெண் பார்க்க வருவதுபோல ஆர்ப்பாட்டம் செய்கிறீர்கள்" என்று சுருணா சிடுசிடுத்தாள்.

"அப்படித்தான் வைத்துக் கொள்ளேன்" என்றான் குமரேசன் நமட்டுச் சிரிப்புடன்.

குமரேசனிடம் பிரபு தங்கள் ரகசியத்தைச் சொல்லி விட்டான் என்று கீதா ஊகித்தாள். வெட்கத்துடன் உள்ளே ஓடினாள்.

அப்பொழுது, சிவபூஜையில் கரடி புகுந்தது போல, "என்ன மாப்பிள்ளை நான் உள்ளே வரலாமா?" என்று கேட்டபடி ஜெயபால் வந்தான்.

"புதுமாப்பிள்ளை வருகிற நாள் ஆயிற்று. இனியும் என்னை மாப்பிள்ளை என்று கூப்பிடாதீர்கள்?" என்று குமரேசன் சிரித்தான்.

ஜெயபால் பளிச்சென்று சுருணாவின் பக்கம் திரும்பினான். அவள் உள்ளே போய் விட்டாள். "புதுமாப்பிள்ளையா?"

"ஆமாம். கீதாவுக்கு விரைவில் திருமணம் நடக்கப் போகிறது. நீங்கள் உட்காருங்கள். நான் போய் சர்பத்துக்கு ஐஸ் வாங்கி

வருகிறேன்" என்று குமரேசன் பிளாஸ்குடன் வெளியே போனான்.

அவன் வெளியில் சென்றதும் ஜெயபால், சுருணாவை அழைக்கும் குரல் அறையினுள் உடை மாற்றிக் கொண்டு இருந்த கீதாவுக்குக் கேட்டது.

சற்று நேரத்தில் குமரேசன் திரும்பி வந்தான். பிரபுவும் வந்து விட்டான். அண்ணனுடைய கேலியில் கீதாவுக்குத்தான் வெட்கம். அறைக்குள்ளேயே இருந்தாள்.

"ஏய் கீதா வா சீக்கிரம். இந்தப் பிரபுவின் கண்களுக்கு விருந்து வேண்டுமாம்" என்று குமரேசன் உரக்கக் கூப்பிட்டான்.

"சும்மா இரப்பா" என்று பிரபு குமரேசனை அடக்கினான்.

கீதா மெல்ல கூடத்துக்குள் தலையை நீட்டினாள்.

குமரேசன் கை தட்டினான். "ஹே; வா கீதா, சீக்கிரம் வா. வந்து இந்த மாப்பிள்ளை மடையனுக்கு ஒரு வணக்கம் போடு" என்றான் உற்சாகத்துடன்.

இந்த அண்ணன் இவ்வளவு தூரம் போவான் என்று கீதா எண்ணவே இல்லை. முகம் சிவந்து தடுமாறினாள்.

பிரபு சிரிப்புடன் மீண்டும் நண்பனை அடக்கினான்.

ஜெயபால் தொண்டையைக் கனைத்தான்.

சுருணா முன்னே வந்தாள்.

"அழகாக இருக்கிறது. இன்னொருத்தனுக்கு உரிய பெண்ணைக் கண்டவர் முன்னிலையில் நிறுத்தி இப்படிக்கிட்டல் செய்கிறீர்களே, அசிங்கமாய் இல்லை?" என்றாள் கடுமையான குரலில்.

ஒரு வினாடி அமைதி நிலவியது. ஊசி விழுந்தால் கூடப் பேரொலியாக கேட்டு இருக்கும்.

பிறகு “அது யார் பெண்ணுக்கு உரிய அந்த இன்னொருத்தர்” என்று வறண்ட குரலில் குமரேசன் கேட்டான்.

‘ஜெயபால்’ என்றாள் சற்றும் தயங்காமல்.
ஜெயபால் புன்னகைத்தான்.

பிரபு பூகம்பம் ஆனான்!

குமரேசன் திகைத்தான்!

கீதா நடுங்கினாள்.

16

உருகாத மனமும் உருகும்!

“ஜெயபால்” என்ற ஒரே வார்த்தையில் அணுகுண்டு, ஐடிர ஜன் குண்டு எல்லாவற்றையும் சுருணா சேர்த்து போட்டு உடைத்தாள். அப்படித்தான் கீதாவுக்குத் தோன்றியது.

இப்படி ஓர் எண்ணம் யாருக்கும் வரக்கூடும் என்று கீதா நினைத்ததே இல்லை. ஏன் அந்த ஜெயபாலுக்குக் கூட வந்திராது என்று கருதினாள். ஜெயபால் வெறும் காலி; தூணில் சேலையைக் கட்டிவிட்டாலும் சுற்றி வருகிற பிறவி; திருமணம் போன்ற கண்ணியமான நினைவுகள் அவனுக்குத் தோன்றாது என்பதே கீதாவின் முடிவு.

ஆனால் சுருணா இப்படிச் சொன்னதும் அவளால் தன் காதுகளை யே நம்ப முடியவில்லை. முதலில் திகைப்புடன் பேந்தப் பேந்த விழித்தாள். சுருணா சொன்னது உண்மைதான் என்பது தெரிந்ததும், ஆத்திரத்துடன் அவளை உறுத்து நோக்கினாள். குமரேசன் பேச்சிழந்து போயிருந்தான்.

கீதா

87

“என்ன உளறுகிறீர்கள்?” என்று பிரபு தான் அதட்டினான்.

சுருணா ஆத்திரத்துடன் அவனைப் பார்த்தாள். என்ன சொன்னீர்கள்? உளறுகிறேன் என்றா? ஏன் சொல்ல மாட்டீர்கள்? கொண்டவன் இடம் கொடுத்தால் கண்டவனும் தான் பேசுவான், என்ன தைரியம் இருந்தால் இப்படிப் பேசுவீர்கள்?” என்றவள் குமரேசன் பக்கம் திரும்பி, ‘உளறுகிறேனாம்! கேட்டுக் கொண்டு இன்னமும் சும்மா இருக்கிறீர்களே. உங்களுக்கு வெட்கம் மானம் ஒன்றுமே இல்லையா?’ என்று அலறினாள்.

அவள் கத்தவும் கீதாவுக்கு சினம் உண்டாயிற்று. “ஏன் அண்ணி, இப்படி ஒலமிடுகிறீர்கள்? யார் என்ன சொன்னாலும் கழுத்தை நீட்ட வேண்டியவள் நான் தானே? எனக்கு உங்கள் ஜெயபாலைப் பிடிக்கவில்லை” என்றாள் ஆத்திரத்துடன்.

“பாருங்கள், பாருங்கள், நேற்று வந்தவள் இவள்கூட என்னை எடுத்தெறிந்து பேசுகிறாள்; மூக்கை உடைக்கிறாள். இன்னமும் ஒரு வார்த்தை சொல்ல உங்களுக்குத் துணிவு இல்லையே. இனி நான் இருந்தாலும் செத்தாலும் ஒன்றுதான்” என்று குமரேசனை நோக்கி சுருணா கதறினாள்.

ஜெயபால் எழுந்தான். “மிஸ்டர் குமரேசன்” “நீங்கள் எனக்கு பெண் தராவிட்டாலும் போகிறது. என் தங்கையை கொடுமைப்படுத்தினால், நான் சகித்துக் கொண்டு இருக்க மாட்டேன்” என்று முழங்கினான்.

“என்ன செய்து விடுவீர்கள்?” என்று பிரபு ஏளனமாகக் கேட்டான்.

“அதை என்கிட்டே வந்து கேள்” என்று ஏக வசனத்தில் இறங்கினான், ஜெயபால்.

பிரபு ஆத்திரத்துடன் எழுந்து ஓர் எட்டு எடுத்து வைத்தான்.

குமரேசன் அவனைத் தடுத்தான். “பிரபு, வீண் ரசாபாசம் வேண்டாம், நீ சும்மா இரு. நான் பார்த்துக் கொள்ளுகிறேன்” என்றான்.

“சபாஷ் அண்ணா” என்று மனத்திற்குள் அண்ணனை மெச்சினாள் கீதா.

சகுணா போர் முறையை மாற்றினாள். “இதோ பாருங்கள். இந்த மூன்று ஆண்டாக நான் உங்களுக்கு ஒரு குறை வைத்தேனா? நீங்கள் என்ன கேட்டு நான் செய்யவில்லை. இந்த ஒன்றில் என் வார்த்தையைக் கேட்கக் கூடாதா?” என்று கெஞ்சினாள்.

“நான் ஒப்புக்கொண்டாலும் அப்பாவும் அம்மாவும் சம்மதிக்க மாட்டார்கள். அதிலும் அப்பா இவ்வளவு காலம் என்னையே வெறுத்து இருந்தவர் ஆயிற்றே”

“இப்போது தான் மன்னித்து விட்டாரே. இல்லாவிட்டால் கீதாவை அனுப்புவாரா? அதோடு இப்போது நம் விஷயம் தெரிந்தால் பிறகு உங்கள் பேச்சைத் தட்டவே மாட்டார்” என்றாள் சகுணா.

அது என்ன “நம் விஷயம்” என்று கீதா யோசித்தாள்.

“என்ன ஆனாலும் கீதாவின் மனதை முறிப்பது சரியில்லை” என்றான் குமரேசன்.

“என் மனதைப் பற்றிய அக்கறை உங்களுக்கு இல்லையே. உங்களை நம்பி அண்ணாவுக்கு வாக்கு கொடுத்து விட்டேனே” என்று சகுணா மீண்டும் பெரிதாக விம்மி அழத் தொடங்கி விட்டாள்.

“உஸ் என்ன சகுணா இப்படி அழுதுகொண்டே இருக்கிறாய்? உடம்பு எதற்கு ஆகும்?”

“எதற்கு ஆனால் என்னவாம்? நீங்கள் தான் என்னை மதிக்க வில்லையே. நான் அழுது அழுதே சாகப் போகிறேன்” அழுகையின் ஊடே சகுணாவின் குரல் கேட்டது.

“சரி சரி. அதைப் பற்றிப் பிறகு பார்க்கலாம். இப்போது அழக்கூடாது. இதோ பார், கர்ப்பவதிகள் அழக்கூடாது என்பார்கள்... குழந்தை வேதனைப்படுமாம். அதனால் அழாதேம்மா. என் கண் அல்லவா? ஊம்”

குமரேசனுடைய குரல் குழைந்தது.

கீதா பிரமித்துப் போனாள். அப்படியானால் அண்ணி... அண்ணிக்கு குழந்தை பிறக்கப் போகிறதா? ஆகா! உற்சாகத்துடன் ஒரு குதிக்குதிக்கப் போனாள். உச்சந்தலையில் தட்டியது போல் ஒன்று நினைவுக்கு வந்தது. கர்ப்பிணிப் பெண்களுக்கு என்று சில சலுகைகள் உண்டு. அவற்றைப் பயன்படுத்தி சகுணா அண்ணனைத் தன் வசப்படுத்தி விட்டால்?

“சின்ன விஷயம். இதற்குப் போய் இப்படி அழுவார்களா? சகுணா, வா இப்படி...” குமரேசனுடைய குரல் தொடர்ந்து ஒலித்தது.

கீதா தன் அறைக்குப் போனாள். அவளுக்கு ஒரு யோசனை.

“அண்ணனுடைய மனம் எவ்வளவு தூரம் உறுதியாக நிற்கும்? வாரிசைத் தரப்போகும் மனைவியின் கண்ணீர் அவனை உருக்கி விடுமா?”

17

வெறிகொண்ட வேங்கை!

மறு நாள் காலை.

தொழிற்சாலைக்குச் செல்லுமுன் பிரபு கீதாவைப் பார்க்க வந்தான்.

சகுணா அவளைப் பார்த்ததும் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு போய் விட்டாள்.

பிரபுவும் அவளைப் பாராதவன் போலவே நடந்து கொண்டான்.

கீதாவுக்கு கோபம் வந்தது. ஆனால் வேலைக்காரி முன்னால் எதையும் பேச அவளுக்கு விருப்பம் இல்லை. பேசாமல் தன் அறையே தஞ்சம் என்று போய்விட்டாள்.

அங்கேயும் சும்மா கிடக்க முடியவில்லை. இப்போது என்ன செய்வது? என்று மனம் குழம்பியது. தனியே இருந்தால் அந்த சிந்தனையே நம்மைக் குழப்பிவிடும் என்று நினைத்து வெளியே வந்தாள்.

சன்னல் திரைகளை மாற்றுவதற்காக வேலைக்காரி புதிய திரைகளுடன் வந்தாள்.

“கொடு, நான் மாற்றுகிறேன்” என்றாள் கீதா.

“சரிதாம்மா.” என்று வேலைக்காரி கீதாவிடம் கொடுத்தாள். “அம்மா சின்னம்மா திரைகளை மாற்றுகிறார்களாம். மற்றபடி என் வேலை முடிந்து விட்டது. நான் போகிறேன்” என்று சுருணாவிடம் சொல்லிக் கொண்டு போய்விட்டாள்.

கீதா திரைகளை மாற்றத் தொடங்கினாள்.

திடீர் என்று முதுகில் கம்பளிப் பூச்சி ஊர்வது போல் ஒரு மாதிரி உணர்ச்சி உண்டாயிற்று. நம்மையறியாமல் பின்னிருந்து ஒருவர் நம்மை வெறுத்துப் பார்க்கும்போது உண்டாகும் உணர்ச்சி, சட்டென்று திரும்பிப் பார்த்தாள்.

ஜெயபால் வழக்கமான பார்வையுடன் நிற்குகொண்டு இருந்தான்; துச்சாதனம் பார்வை!

கீதாவுக்கு ஒரு கணம் உடல் குறுகியது. இந்தக் கழுதைகளின் பார்வைக்கு எல்லாமா அஞ்சுவது? என்று மறுகணம் நினைத்தாள். அவனை ஒரு பொருட்டாக மதியாதவள் போல திரும்பித் தன் வேலையைத் தொடர்ந்தாள்.

ஜெயபாலுக்கு அவளுடைய அலட்சியம் சுருக்கென உறைத் தது அவளது அருகில் வந்தான்.

“என்ன செய்கிறாய், கீதா” என்று கேட்டான்.

கீதா திரும்பக் கூட இல்லை. தன் போக்கில் தன் வேலையைச் செய்து கொண்டு இருந்தாள்.

ஜெயபாலின் முகம் கறுத்தது. “கேட்கிறேன்” என்றான் அழுத்தமாக.

“கேட்பானேன்? பார்த்தால் கண் தெரிகிறது. இல்லையா?” என்று திரும்பாமலேயே அலட்சியமாகச் சொன்னாள்.

“அதைத்தான் வாயைத் திறந்து சொன்னால் என்னவாம்? முத்தா உதிர்ந்து விடும்? அந்தப் பிரபுவிடம் மட்டும் மணிக்கணக் காக பேசுகிறாயே?” என்றான் ஜெயபால் ஆத்திரத்துடன்.

“அதைக் கேட்க நீங்கள் யார்?” என்று பட்டென கேட்டாள் கீதா.

“நாளைக்கு உன் கழுத்தில் தாலியைக் கட்டப் போகிறவன்” என்று திமிராகப் பேசினான் ஜெயபால்.

“போய் முகத்தை நல்ல குளிர்த்த தண்ணீரில் கழுவுங்கள். பகல் கனவு மயக்கம் நன்றாக கலைந்துவிடும்” என்றாள், கீதா ஏளனமாக.

“என்னையா கேலி செய்கிறாய்?” ஜெயபால். கட்டுமீறிய சினத்துடன்.

“வேறு யாரும் இங்கே இருப்பதாக என் கண்ணுக்குத் தெரிய வில்லையே. ஒரு வேளை உங்கள் கனவில் வேறு யாரும் இருப்பதுபோல் தெரிகிறதோ?” என்று ஏகத்தாளமாகக் கேட்டுக் கொண்டே அடுத்த சன்னலில் உள்ள திரை போடும் “ஸ்பிரிங்” மிக கீதா உருவினாள்.

“அவ்வளவு திமிரா? உன்னை என்ன செய்கிறேன், பார்” என்று ஜெயபால் அவளுடைய கையைப் பிடித்தான்.

கீதா வினாடி நேரம் தடுமாறினாள். செய்வதறியாது திகைத்துள்ளாள். அவள் இதை சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

சற்று நேரம் உரையாடுவது குமரேசனுடைய வழக்கம். அன்றும் அதேபோல் உட்கார்ந்திருந்தான். கீதா அவனை அடுத்து அமர்ந்தாள்.

வேலைகளை முடித்துக் கொண்டு சுருணாவும் வந்தாள். ஆனால், வந்தவள் உட்காரவில்லை. நின்று கொண்டே அண்ணனையும் தங்கையையும் முறைத்துப் பார்த்தாள்.

“உட்காருவது இருக்கட்டும். கடைசியாக நீங்கள் என்னதான் சொல்கிறீர்கள்?” என்று தீர்மானமாகக் கேட்டாள்.

குமரேசன், “எதைப்பற்றி?” என்றான் சாதாரணமாக.

சுருணா அழுத்தம் திருத்தமாக “ஜெயபால் அண்ணனுக்கு கீதாவைக் கொடுப்பது பற்றி” என்றாள்.

கீதா வியப்புடன் சுருணாவைப் பார்த்தாள். இன்னுமா இந்தப் பேச்சை எடுக்கிறாள்! அண்ணி இன்னுமா நீங்கள்... ” என்று தொடங்கினாள்.

“நான் உன்னைக் கேட்கவில்லை. உன்னிடம் பேசவும் இல்லை. அநாகரீகமாக எங்கள் பேச்சில் குறுக்கிடாதே” சுனீர், என்று முகத்தில் அடிப்பது போல் சுருணா சொன்னாள்.

“அது எப்படி முடியும்? நீங்கள் என்னைப் பற்றி அல்லவா பேசுகிறீர்கள். நான் தலையிடாமல் இருக்க முடியுமா? நான் செத்தாலும் அந்த ஜெயபாலை மணந்து கொள்ள முடியாது, அதோடு, இன்னமும் இதைப் பற்றிப் பேச உங்களுக்கு வெட்கமாக இல்லை?” என்று கீதாவும் காரமாகப் பேசினாள்.

“நான் தான் உன்னைக் கேட்கவில்லை என்றேனே” என்று சுருணா கத்தினாள். பிறகு குமரேசனிடம் திரும்பினாள். “நீங்கள் சொல்லுங்கள்” என்று அழுகையும் ஆத்திரமுமாக அவனிடம் கேட்டாள்.

“சுருணா, நான் உன்னுடைய விருப்பத்தை மதிக்க வேண்டியவன் தான். ஆனால் கீதாவின் திருமணம் என்பது அவளுடைய

சொந்த விஷயம். அவளுடைய விருப்பத்துக்கு விரோதமாக நான் அதில் தலையிட மாட்டேன்” என்றான் குமரேசன் நிதானமாக.

“தலையிட மாட்டீர்களா?” சுருணாவின் குரல் உயர்ந்து கிரீச் சிட்டது. அதையும் பார்த்து விடுகிறேன். இதோ பாருங்கள் ஒன்று ஜெயபாலுக்கு கீதாவை மணமுடித்து வையுங்கள். அல்லது இனி என்னை அடியோடு மறந்து விடுங்கள், ஒன்று என்னுடன் வாழ்வு, அல்லது உங்களுடைய தங்கையின் விருப்பம். உங்களுக்கு நான் வேண்டுமானால் இந்தத் திருமணம் நடந்தே ஆக வேண்டும். அவ்வளவுதான் இதுதான். என்... என் முடிவு உங்கள் பதில் என்ன? இரண்டில் ஒன்றை நீங்களே முடிவு செய்துவிடுங்கள்” என்று அழுதுகொண்டே தன் அறைக்குப் போனாள்.

கீதா திகைப்புடன் குமரேசனைப் பார்த்தாள்.

“அண்ணா, அண்ணி இப்படிச் சொல்லிவிட்டுப் போகிறார்களே” என்று ஆச்சரியமும் அச்சமுமாகக் கேட்டாள்.

குமரேசன் புன்னகை செய்தான். தங்கையின் கூந்தலை அன்புடன் வருடினான். “இது எல்லாம் ஒன்றுமில்லை அம்மா, உன் அண்ணிக்கு சற்று தேவையில்லாத மனச்சஞ்சலம் மற்றபடி ஒன்றும் இல்லை. நீ வீணாகக் கவலைப்படாதே எல்லாம் நல்லபடியாக முடியும். போய்ப் படுத்துக் கொள். மனதை அலட்டிக் கொள்ளாமல் நன்றாகத் தூங்கு. போ.” என்று அவளை அனுப்பினான்.

குமரேசனுடைய முகத்தில் இருந்தோ, சுருணாவின் முகத்தில் இருந்தோ கீதாவுக்கு ஒன்றும் கண்டுகொள்ள முடியவில்லை. வெறும் அமைதியிலேயே வேலைகள் நடந்தன.

ஒன்பது மணிக்கு குமரேசன் அலுவலகத்துக்குப் புறப்பட்டுப் போனான்.

அவன் சென்றபின், சுருணா மடமடவென்று கீதாவிடம் வந்தாள். உள்ளே வந்து கதவைத் தாழிட்டாள்.

எடுத்த எடுப்பிலேயே, “இதோ பார் கீதா, நீ எனக்கு இரண்டில் ஒரு முடிவு இப்போதே சொல்லி ஆக வேண்டும் ஜெயபாலை மணந்து...”

“கொள்ள முடியாது என்று நான் அப்போதே சொல்லிவிட்டேன்” கீதா குறுக்கிட்டுக் கூறினாள். “இனி எப்போது கேட்டாலும் இதே பதில் தான். அண்ணி, அதுவும் நேற்றைய நிகழ்ச்சிக்குப் பிறகு நீங்கள் இப்படி என்னிடம் கேட்பது கூட மிகவும் அசிங்கமாக இருக்கிறது” என்றாள் வெறுப்புடன்.

“நேற்று அப்படி என்ன நடந்து விட்டதாம்? உன்னிடம் அவருக்கு அளவு மீறி ஆசை. அது அவரைச் சற்று நிலை தடுமாற வைத்துவிட்டது. அவ்வளவு தானே” என்று சகுணா சப்பைக்கட்டு காட்டினாள்.

“அளவு மீறிய ஆசை சற்று நிலை தடுமாற வைத்து விட்டதா?” என்று கீதா நையாண்டியாகக் கேட்டாள். உடனே அருவெறுப்புடன் உடலைச் சிலிர்த்தாள். நல்ல ஆசை. திருமணம் ஆகுமுன் குடும்பம் நடத்த முயலுகிற ஆசை” என்றாள் இகழ்ச்சியாக.

“பிரபு என்றால் இப்படியா பேசுவாய்?” என்று சகுணா கேட்டாள்.

“என். பிரபு இப்படியெல்லாம் நடந்து கொள்ள மாட்டார்” என்று கீதா பெருமையடித்தாள்.

சகுணா பேச்சுற்றுப் போய் சற்றுநேரம் கீதாவையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள்.

சகுணாவின் வாயை அடைத்து விட்டோம் என்று கீதா கண்டு கொண்டாள். “அவ்வளவுதானே விஷயம்” என்று கீதா மிடுக்கோடு கேட்டாள்.

“இல்லை, உன்னிடம் இன்னமும் கொஞ்சம் பேச வேண்டும் உட்கார்” என்றாள் சகுணா அமைதியோடு.

“பரவாயில்லை. நின்று கொண்டே கேட்கிறேன்” என்றாள் கீதா. அவளுக்கு சென்டிமீட்டர் அளவு கூட பணிய விருப்பம் இல்லை.

சகுணா பெருமூச்சு விட்டாள். “உன் விருப்பம் நின்று கொண்டே கேள். கீதா, உன் அண்ணாவுக்கு உன்னிடம் மிகவும் பாசம் உண்டு. உனக்கும் அவரிடம் மிகுந்த அன்பு உண்டு தானே” என்று மெதுவாகக் கேட்டாள்.

“இதில் சந்தேகம் வேறா?” என்றாள் கீதா பெருமிதமாக.

“அவருக்காக, அவருடைய மகிழ்ச்சிக்காக எதுவும் செய்ய வாய் அல்லவா?”

கீதா விழித்துக் கொண்டாள். “அப்படியா விஷயம்” என்று எண்ணிக் கொண்டாள். உதடுகளில் புன்முறுவல் படிந்தது.

“அந்தக் காரியம் உண்மையாகவே அவருக்கு மகிழ்ச்சியைத் தருமா? மற்றவரை பாதிக்குமா என்று எல்லாம் யோசித்து அதன் பிறகு செய்ய வேண்டியதைச் செய்வேன் அண்ணி”, என்று கீதா மகா சாதுவாக விளக்கினாள்.

சகுணா உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டாள். கீதா தன்னை விடக் கெட்டிக்காரி என்பதை அவள் புரிந்து கொண்டாள். ஆனால் அவளை வழிக்குக் கொண்டு வந்தே தீர வேண்டிய நிலை அவளுக்கு.

“எப்படியானாலும் அவருடைய மகிழ்ச்சி உனக்கு முக்கியம் தானே?” என்றாள் விடாக்கண்டியாக.

“ஆமாம்...” என்று கீதா இழுத்தாள்.

“அது போகட்டும். இனி அடுத்த விஷயத்துக்கு வருவோம். என் மேல் உன் அண்ணா உயிரையே வைத்து இருக்கிறார். அது உனக்குத் தெரியுமா?” என்று சகுணா கேட்டாள். முகத்தில் பெருமை தெரிந்தது.

“நன்றாகத் தெரியும்” என்றாள் கீதா.

“என்னை இழப்பது என்றால் அவருக்கு உயிரையே இழப்பது போலத்தான் தெரியுமா?”

“மேலே சொல்லுங்கள்.”

“அவர் என்னை இழப்பதும் இழக்காததும் உன் கையில் தான் இருக்கிறது” என்று முடித்தாள் சகுணா.

கீதா புருவத்தைச் சுளித்தாள். என்ன அண்ணி, மொட்டைத் தலைக்கும் முழங்காலுக்கும் முடிச்சப் போடுகிறீர்களே.” என்று எரிச்சலோடு கேட்டாள்.

“அது அப்படிதான். நீ ஜெயபாலை மணக்க வேண்டும். இல்லையானால், நான் உன் அண்ணாவைப் பிரிந்து விடுவேன். இது நிச்சயம்.” என்றாள் சகுணா.

கீதா சகுணாவை வெறித்துப் பார்த்தாள். “இது என்ன அசட்டுப் பேச்சு?”

சகுணாவே மீண்டும் தொடர்ந்தாள். அப்படி என்னைப் பிரிய நேர்ந்தால்... நாங்கள் பிரிந்தால் அவருடைய வாழ்வே பாழாகி விடும்.” என்றாள் குரல் தழுதழுக்க.

அவள் விழிகளில் நீர் திரையிடுவதை கீதா கண்டாள். உடனே கீதாவின் முகம் மலர்ந்தது. “அப்படிப் பிரிந்தால் உங்களுடைய வாழ்வும் சேர்ந்து தானே பாழாகும்?” என்றாள்.

சகுணா பேச முடியாமல் தலையை அசைத்தாள்.

கீதாவின் முகத்தில் வெற்றிக்குறி மின்னியது, “அப்படி இருக்க ஏன் பிடிவாதம் செய்கிறீர்கள். என் விருப்பப்படியே விட்டு நீங்கள் பாட்டுக்கு சும்மா இருப்பது தானே” என்றாள்.

விழிநீரை சகுணா வேகமாகச் சுண்டி எறிந்தாள். “அது முடியாது” என்றாள் கண்டிப்பாக. “உன் அண்ணா மகிழ்ச்சியோடு வாழ வேண்டுமானால், நீ ஜெயபாலை மணந்தே தீர் வேண்டும். இல்லா விட்டால் நான் அவரைக் கட்டாயம் பிரிய நேரிடும்” என்றாள் மிரட்டலாக.

“பிரிவதாக மிரட்டிக் காரியம் சாதிக்க நினைக்கிறீர்களே. உங்களுக்கு வெட்கமாக இல்லை?” என்று சீறினாள் கீதா.

“அதைப் பற்றி எனக்கு அக்கறையில்லை. நீ சம்மதம் சொல்லாவிட்டால், உன் அண்ணனின் வாழ்வு பாழ் அவ்வளவுதான் உனக்குத் தெரிய வேண்டிய விஷயம்” என்றாள் சகுணா முடிவாக.

கீதாவுக்கு சினம் தாள முடியவில்லை.. “இது என்ன கிறுக்குத் தனமாக முரட்டுப் பிடிவாதம் பிடிக்கிறீர்கள்? அண்ணன் வாழ்வு பாழாகும் என்றால், உங்கள் வாழ்வும் சேர்ந்து தான் போகும். அதைப் பற்றி உங்களுக்கே அக்கறை இல்லை என்றால், எனக்கு மட்டும் என்ன வந்தது? அப்படியே நீங்கள் அண்ணன் வாழ்வைப் பாழடிப்பதில் குறியாக இருந்தால், என் ஒரு வாதத்தில் தானா அது நின்று விடும்? இன்று இது. நாளை இதைப்போல் இன்னொன்றும் கிளம்பும். இதற்கெல்லாம் ஈடுகொடுக்க என்னால் முடியாது. நீங்கள் போகலாம்” என்று படபடத்து விட்டு முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டாள்.

ஒரு வினாடி அமைதி நிலவியது. மறுவினாடி சகுணா கீதா வின் காலடியில் கிடந்தாள். “கீதா, என்னைக் காப்பாற்று” என்று கண்ணீருடன் கெஞ்சினாள்.

கீதா ஒரு கணம் பிரமித்தாள். உடனேயே உதட்டைப் பிதுக்கினாள். “என்ன போர் முறையை மாற்றி ஆகிறதாக்கும்?” என்று ஏளனமாகக் கேட்டாள்.

“இல்லை கீதா இல்லை. இது வரையில் தான் நான் நடத்தேன். இப்போது... இது... இது தான் உண்மை...” பெரும் கேவல்களுக்கு இடையே திணறியபடி சகுணா கூறினாள். மெலிந்த உடல் ஒடிந்து விடும்போல் அவள் குலுங்கி அழுதது பரிதாபமாக இருந்தது.

வார்த்தைக்கு வார்த்தைக் கத்தி வீச்சுப்போல் வீசிய கீதா, இப்போது கண்ணீரைக் கண்டதும் திணறினாள். மருட்சியுடன் சகுணாவைப் பார்த்தாள்.

19

அவன் என் எதிரி!

கீதாவுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை! “இதுவரை நான் நடித்தேன்” என்று சுருணா சொல்லுகிறாளே எந்த வகையில் எப்படி, என்ன விதமாய் நடித்தாள்? தறிகெட்டு எதை எதையோ எண்ணத் தொடங்கிய மனத்துக்குக் கடிவாளம் இட்டாள். “என்ன அண்ணி சொல்லுகிறீர்கள்?” என்று சுருணாவிடமே கேட்டாள்.

சுருணா சற்று நேரம் எதுவுமே பேசவில்லை. அவளுடைய மனதில் பெரும் போராட்டம் நடப்பது முகத்தில் தெரிந்தது. ஒரு பெருமூச்சு விட்டாள், ஏதோ முடிவுக்கு வந்தவள் போல் பேசத் தொடங்கினாள்.

“கீதா இவ்வளவு நடந்த பின் நீ என்னை நம்புவாயோ இல்லையோ, எனக்குத் தெரியவில்லை. ஆனால், நான் இப்போது சொல்லப்போவது அவ்வளவும் மெய்; சத்தியமான உண்மை. இதை உன் அண்ணாவிடம் நீ சொல்ல மாட்டாய் என்ற நம்பிக்கையுடன் சொல்லுகிறேன், அப்படி ஒரு வேளை நீ சொல்லுவாயானால்... அதன் பிறகு என்னை நீ உயிருடன் பார்க்க முடியாது” என்று முன்னுரை போட்டாள்.

கீதாவுக்கு குழப்பத்துக்கு மேல் குழப்பமாக இருந்தது. “விஷயத்துக்கு வாருங்கள், அண்ணி” என்றாள்.

“வருகிறேன், வந்து, முதல் உண்மை இதுதான். ஜெயபால் எந்த வகையிலும் எனக்கு உறவினன் அல்ல” என்றாள், சுருணா வற்றிப் போன குரலில்.

“என்ன?” கீதா வாயைப் பிளந்தாள்.

“ஆமாம் அவன் எனக்கு அண்ணன் முறை என்றது தான் என்னுடைய முதல் பொய். அதிலிருந்துதான் நான் நடிக்கத் தொடங்கினேன்” என்றாள் சுருணா வருத்தத்துடன்.

“ஏன் அண்ணி? ஏன் அப்படி?”

“சொல்லுகிறேன். முதலில் என் கதையை நீ தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்...”

சுருணாவின் கண்கள் கலங்கின.

கீதா அவளை பரிதாபத்துடன் பார்த்தாள்.

கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டே சுருணா தொடர்ந்தாள்.

“என்னுடைய அப்பாவின் முகம் எனக்கு நினைவு இல்லை. அவ்வளவு சின்ன வயதிலேயே அவர் இறந்து போனார். அம்மா முடிந்த மட்டும் செல்லமாக என்னை வளர்த்தார்கள். அவர்களும் என் பத்தாவது வயதில் இறந்து விட்டார்கள். பிறகு ஆதரிப்பவர்கள் இல்லாமல், என் ஒன்று விட்ட மாமா வீட்டுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தேன். அங்கே...”

“கீதா. நீ அன்பான பெற்றோருக்கு ஆசை மகளாக பிரியமான அண்ணனுக்கு அருமைத் தங்கையாகச் செல்வ வளத்தில் அன்புச் சூழ்நிலையில் வளர்ந்தவள். வயிற்றுக்குப் போதிய உணவு இன்றி ஏக்கத்துக்கு இதமான சொல் இன்றி, அன்பு காட்ட ஆள் இன்றி, வசதியான குடும்பத்தின் வேண்டாத உறவினர்களாக இருப்பது - வளர்வது என்றால் அது எப்படி என்று உன்னால் கற்பனையில் கூட அறிய முடியாது.

“அடிக்கடி அம்மாவின் அன்பான முகம் நினைவுக்கு வரும். அவரை நினைத்து அழுகை வரும். அழவும் பயந்து இரவில் எல்லோரும் உறங்கி பிறகு சமையலறைத் தரையில் ஓசையின்றிக் கண்ணீர் வடிப்பேன்...”

பழைய நினைவுகளில் சுருணாவின் விழிகள் மீண்டும் நீரை மருத்தன.

கீதா சுகுணாவின் அருகில் சென்று ஆதரவோடு அமர்ந்து கொண்டாள்.

சுகுணா மீண்டும் தொடர்ந்தாள்.

“ஆனாலும், நான் வளர்ந்தேன். வயதை அடைந்தேன். அப் போது என் மாமா வீட்டுக்கு சுந்தரம் வந்தார்.

“சுந்தரம் - யார் அவர்?”

“ஆமாம், அவருடைய பெயர் சுந்தரம் தான்... கீதா. இனி நான் சொல்லப் போவதை நீ எப்படி ஏற்பாயோ தெரியவில்லை. என்னைப் பற்றித் தவறாகவே நினைக்கலாம். ஆனால், உன்னிடம் எதையும் ஒளிக்காமல் சொல்லி விட வேண்டும் என்பதால் சொல்லுகிறேன். சுந்தரம் என் மாமா பெண்ணைப் பார்ப்பதற்காக வந்தார். ஆனால், அவருடைய கண்களுக்கு நான் மேலானவளாகத் தென்பட்டேன். ஒரு வேளை அவருடைய மனிதாபிமானம் மிக்க இதயத்துக்கு என் துன்பம் பொறுக்க முடியாததாக இருந்திருக்கலாம். அவர் என்னைக் காதலிப்பதாகச் சொன்னார். மழைக்கு வாடும் பயிர்போல் அன்பான சொல்லுக்கு ஏங்கி இருந்த நான்... அந்த அன்பைப் பேராசையுடன் பற்றினேன். அந்தப் பேராசையைக் காதல் என்றுதான் அன்று நான் நினைத்தேன்.”

“நாட்கள் சென்றன.”

“விடுமுறை இல்லாததால் ஊருக்குப் போவதாகவும் விரைவில் முறைப்படி என்னைப் பெண் கேட்டு வருவதாகவும் அவர் சொன்னார். அதன்படி மாமாவுக்கு என்னைக் கேட்டுக் கடிதம் எழுதினார். எனக்கும் எழுதினார். நானும் என் இதயத்தை எல்லாம் கொட்டி அவருக்குப் பதில் எழுதினேன். விரைவில் வருவார். என் துயர் தீர்ப்பார் என்று நம்பினேன், ஆனால்...”

சுகுணாவின் குரல் நடுங்கியது.

“ஆனால்...” என்றாள் கீதா ஆவலுடன்.

“அவர் வரவே இல்லை. ஏதோ பயிற்சியின் போது அவர் இறந்து விட்டதாகச் செய்திதான் வந்தது. இராணுவத்தில் அவர்

விமானி. பயிற்சியின் போது விமானம் மலையில் மோதி விட்டதாம். அந்தச் சேதி அறிந்ததும் நான் பட்ட வேதனை... வாய்திறந்து சொல்ல முடியாமல் நான் பட்ட துன்பம். இதற்குள் அந்த வீட்டில் என் நிலைமையும் சகிக்க முடியாததாக மாறியது... அவர் என் மாமா மகளை விட்டு என்னைத் தேர்ந்து எடுத்தாரே என்று அந்த வீட்டில் அத்தனை பேருக்கும் கோபம். அத்தனை பேருடைய சினத்துக்கும் நான் தான் வடிகால். ஒரு நாள் தற்கொலை செய்து கொள்ளலாம் என்றுகூட முயன்றேன்... அந்தப் பாலத்தில் இருந்து உன் அண்ணா தான் என்னைக் காப்பாற்றினார்.”

சுகுணா சற்று நிறுத்தி மூச்சு வாங்கிக் கொண்டாள். பின் தொடர்ந்தாள்.

“உன் அண்ணன் அங்கே யாரோ நண்பரைத் தேடி வந்தாராம். என்னைக் கண்டதும் பிடித்து விட்டதாம். மாமாவிடம் வந்தார். பேசினார். உடனே மணந்தும் கொண்டார். அந்த வீட்டில் இருந்து வெளியேறினால் போதும் என்ற நிலையில் தான் அவரை மணக்க இசைந்தேன்.

“மூழ்கும் போது கிடைத்த மிதப்புக் கட்டையாகத் தான் அவரை நான் அன்று கைப்பிடித்தேன். ஆனால், இன்று அவர் என்னுடைய உயிர் நிலை, என் தெய்வம். அவரைப் பிரிந்தால் நான் செத்துப் போவேன். மெய்யாகவே செத்துவிடுவேன்.”

சுகுணா விம்மினாள்.

கீதா இரக்கத்துடன் சுகுணாவைப் பார்த்தாள்.

முதல் நாள், குமரேசன், சுகுணாவைப் பற்றிச் சொன்னது நினைவு வந்தது. ஆனாலும், இவ்வளவு துன்பமா!

சுகுணா தொடர்ந்தாள்.

“ஏதோ ஒரு கவர்ச்சியினாலோ இரக்கத்தினாலோ உன் அண்ணன் என்னை மணந்து கொண்டார் என்று நான் முதலில் நினைத்தேன். பிறகு அவருடைய அன்பும் பரிவும் காதல் என்றால் என்ன என்று உணர்ந்திய. அவர்... கீதா... எனக்குச் சொல்லத் தேவை

யில்லை. ஆனால் அவர் தான் எனக்கு எல்லாம். அதேபோல் அவருக்கும் நான் தான் எல்லாமாக இருக்க வேண்டும் என்று விரும்பினேன். பெற்றோர் உற்றார் என்ற பாசங்கள் அவரை என்னிடம் இருந்து பிரித்து விடுமோ, மீண்டும் என்னைத் துன்பச் சகதியில் தள்ளிவிடுமோ என்று அஞ்சினேன்.

“மாமாவுக்கு... அதாவது உன் அப்பாவுக்கு அவர் கடிதம் எழுதினால் என்னால் முடிந்த வரையில் தடுப்பேன். “உங்களைத் தான் வெறுத்து விட்டார்களே, ஏன் எழுதுகிறீர்கள்?” என்பேன். பிரபுவைக் கண்டால் எனக்குப் பிடிக்காத காரணம் அது தான். அதிலும், பிரபு, “பெற்றோரைப் புறக்கணித்து என்னை மணந்தது தவறு” என்று அவரிடம் சொன்னதை நான் கேட்டேன். அன்றில் இருந்து அவரைக் கண்டாலே நெருப்பாக இருந்தேன். அவர் உன் னிடம் பாசம் காட்டியதுகூட எனக்குப் பிடிக்கவில்லை.”

“என்னைத் தவிர வேறு யாரிடம் அன்பு காட்டினாலும், கீதா அவர் என்னை விட்டு விலகுவதாக நினைத்தேன். உனக்குப் புரிகிறதா? எனக்கு அவரை விட்டால் வேறு கதி இல்லை. அதுபோல, அவருக்கும் என்னை விட்டால் வேறு கதி இல்லாமல் போக வேண்டும் என்று விரும்பினேன். மூச்சுக் காற்று போலநான் அவருக்கு இன்றியமையாதவள் ஆகிவிட விரும்பினேன் கீதா... நான்-”

“நீங்கள் சொல்வது எனக்குப் புரிகிறது அண்ணி. நீங்கள் இப்படி எல்லாம் அஞ்சியிருக்கத் தேவையே இல்லை. அப்பாவுக்குத்தான் ஆத்திரமே தவிர நாங்கள் உங்களை வரவேற்கத் தயாராகவே இருந்தோம். அப்பா கூட நீங்களும் அண்ணாவுமாக வந்து, காலில் விழுந்து இருந்தால் இளகிப்போயிருப்பார்” என்றாள் கீதா.

“நான் வேறு மாதிரி எண்ணி விட்டேன். ஊர் பேர் தெரியாதவள் என்று என்னை விரட்டி விடுவீர்களோ என்று பயந்து விட்டேன்” என்றாள் சுகுணா.

“அய்யோ அசட்டு அண்ணியே” என்று சிரித்தாள் கீதா. உடனே சிரிப்பு மறைந்தது. திடீரென்று நினைவு வந்தவளாக,

“ஆமாம் அண்ணி இதில் ஜெயபாலின் பங்கு என்ன? அவன் பெயரையே கதையில் காணோமே” என்றாள்.

சற்றே மலர்ந்த சுகுணாவின் முகம் மீண்டும் தாமரை மொட்டு போல சூம்பியது.

“அவன் என் கதையில் வருவான் என்று கனவில் கூட நினைக்கவில்லை. நீயும் வந்தாய் அவனும் வந்து விட்டான்” என்று சுகுணா பெருமூச்சு விட்டாள்.

தங்கள் இருவரையும் இணைத்து அவள் பேசியது கீதாவுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. “நானா அண்ணி அவனை அழைத்துக் கொண்டு வந்தேன்.”

கீதாவின் மனதைப் புண்படுத்த விரும்பாமல் “எப்படியோ, வேண்டாத விருந்தாளியாக வந்து விட்டான் என்றாள் சுகுணா.

கீதா அலட்சியமாக “வேண்டாத விருந்தாளி என்றால், அடித்து விரட்ட வேண்டியதுதானே?” என்றாள்.

“உனக்குத் தெரியாது கீதா அவன் விருந்தாளி அல்ல; விரியன் பாம்பு. என் காலைச் சுற்றிய கருநாகம்.”

“காலைச் சுற்றிய பாம்பு என்றால், கண்டு கொண்டு சும்மா இருப்பானே? அடித்துக் கொல்ல வேண்டியது தானே!”

“அது என்னை கடித்துக்கொண்டு விடுமோ என்று பயப்படுகிறேன்.”

“இப்படி பயந்து சாவதைவிட ஒரே அடியாக செத்துவிடலாமே?”

“நான் சாவதற்கு அஞ்சவில்லையே கீதா. ஆனால் உன் அண்ணியிடம் இருந்து சாவு கூட என்னைப் பிரித்துவிட நான் விரும்பவில்லை. ஏனென்றால் அந்தப் பிரிவை உன் அண்ணனால் தாங்கிக் கொள்ளவே முடியாது.”

உணர்ச்சிப் பெருக்கினால் சுகுணாவின் கண்கள் கரைந்தன.

தன் அண்ணா மீது அவள் கொண்டுள்ள அளவற்ற அன்பை உணர்ந்தபொழுது, கீதாவும் உருகித்தான் போனாள். பேச்சை திருப்புவதற்காக, சரி, அண்ணி ஜெயபாலைப் பற்றிச் சொல்லுங்கள்” என்றாள்.

“ஜெயபால் எனக்காகப் படைக்கப்பட்ட என்! என் உயிரை எடுத்துச் செல்லும் பாசக்கயிறு அவன் கையில் இருக்கிறது!”

சுருணா மிரட்சியுடன் சொன்னாள்.

கீதாவின் மீன் விழிகளும் மிரண்டன.

20

அந்தக் கடிதம்

எமனாம்...

பாசக்கயிறாம்...

சுருணாவின் பேச்சு கீதாவுக்கு பிடிபடவில்லை. “நீங்கள் என்ன அண்ணி சொல்லுகிறீர்கள்?” என்று கேட்டாள்.

சுருணா ‘சட்’டென பதில் சொல்லிவிடவில்லை. குவளையில் இருந்து ஒரு தம்ளர் தண்ணீர் எடுத்துக் குடித்தாள். உள்ளத்தை திடப்படுத்திக் கொண்டு, பிறகுதான் சொன்னாள்.

‘என் எதிர்கால வாழ்க்கையே ஜெயபால் கையில் தான் இருக்கிறது. அவன் நினைத்தால் என் வாழ்க்கையை ஒரு நொடியில் பொடியாக்கிவிட முடியும்.’

கீதாவுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. ஆனால், தெளிவாகப் புரியவில்லை. “எப்படி அண்ணி அப்படிச் சொல்லுகிறீர்கள்?” என்று கேட்டாள்.

“அந்தக் கடிதம் அவர் கையில் இருக்கிறது!”

சுருணா நடுக்கத்துடன் சொன்னாள்.

கீதாவுக்குப் புதிருக்கு மேல் புதிராக இருந்தது. “எந்தக் கடிதம்?”

“அதுதான் நான் சுந்தரத்துக்கு எழுதியதாகச் சொன்னேனே. அந்தக் கடிதம் இப்பொழுது ஜெயபாலிடம் இருக்கிறது” என்றாள் சுருணா.

“என்ன?” என்றாள் கீதா அதிர்ச்சியுடன். “இருந்திருந்து அது எப்படி அவனிடம் சிக்கியது?”

“சுந்தரம் ராணுவத்தில் வேலை செய்தார் என்று சொன்னேன் அல்லவா? ராணுவத்தில் யாரும் இறந்தால் அவரது உடமைகளை உரிய உறவினருக்கு அனுப்பி விடுவார்களாமே... சுந்தரத்துக்குப் பெற்றோர் இல்லை. இந்த ஜெயபால் அவருடைய பெரியப்பா மகனாம். சுந்தரத்தின் பொருட்களை இவனுக்கு அனுப்பி இருக்கிறார்கள். அதில் இந்த கடிதமும் இருந்து இருக்கிறது. படித்துப் பார்த்து இருக்கிறான். இதன் மூலம் ஏதாவது சம்பாதிக்கலாம் என்று என் மாமாவின் ஊருக்குப் போயிருக்கிறான்’ அவர்கள் கொடுத்த விலாசத்தின் படி இங்கு வந்து இருக்கிறான். அந்தக் கடிதத்தை வைத்துக் கொண்டு தான் என்னை மிரட்டுகிறான்.”

இவ்வளவு நாள் கழித்தா? உங்கள் திருமணம் நடந்தே மூன்று ஆண்டுகள் ஆகின்றன. சுந்தரம் அதற்கும் முன்பே இறந்து விட்டார். இப்போது என்ன வந்ததாம் இவருக்கு!” என்றாள் கீதா.

“என் தலைவிதி தான் வந்து இருக்கிறது! கேளேன் ராணுவத்தில் சொந்தக்காரரை விசாரித்து பொருட்களை அனுப்பவே மிகவும் பிந்தி விட்டதாம். சாமான்கள் வந்த பிறகும் முதலில் இவனுக்கு சுந்தரத்தின் பணத்தின் மீது நாட்டம் சென்று இருக்கிறது. பிறகு இருக்கட்டும் என்று கடிதத்தையும் பத்திரப்படுத்தி வைத்தோம். இப்போது அவனுடைய தொழில் நொடித்து விட்டதாம். பொறுத்தபணம் இல்லையாம். சரிதான் இந்தக் கடிதத்தை எழு

தியவன் இதை மீண்டும் பெற ஏதேனும் தர மாட்டானா என்று தோன்றியதாம். சந்தரத்தின் டயரியில் என் முகவரி இருந்ததாம். உடனே விசாரித்துக் கொண்டு வந்து விட்டானாம். திமிர் பிடித்தவன் - வெட்கம் கெட்டு என்னிடம் சொல்கிறான்" என்றாள் சகுணா வெறுப்புடன்.

"வேண்டுமானால், அவன் முகத்திலேயே வீசிவிட்டுப் போகலாம். எவ்வளவு வேண்டுமாம்?" என்று கீதா அலட்சியமாக கேட்டாள்.

சகுணா கீதாவை ஏக்கத்துடன் பார்த்தாள்.

"முதலில் அவன் என்னை மிரட்டிப் பணம்தான் பிடுங்கிக் கொண்டு இருந்தான். உன்னைப் பார்த்த பிறகு அவன் மனம் மாறிவிட்டது. இப்போது பணம் வேண்டாமாம். நீ தான் வேண்டுமாம். உன்னை மணந்தால், உன் பணமும் கிடைக்கும் அல்லவா? எப்படியாவது நீ அவனை மணக்கும்படி செய்ய வேண்டுமாம். இல்லாவிட்டால், அந்தக் கடிதத்தை உன் அண்ணனிடம் காட்டுவிடுவானாம். நான் நல்லவன் - உத்தமி என்று எண்ணிக் கொண்டு இருக்கிறாரே. இதைப் பார்த்தால் என்னைப் பற்றி என்ன நினைப்பார்? காறித்துப்ப மாட்டாரா?" என்று சகுணா மீண்டும் கண்ணீர் விட்டாள்.

"அண்ணா நல்லவர் அல்லவா? சொன்னால் புரிந்து கொள்ள மாட்டாரா, அண்ணி?"

"அய்யோ... உனக்கு ஆண்களைப் பற்றி ஒன்றும் தெரியவில்லை கீதா. அந்தக் கடிதத்தில் "உங்கள் சகுணா" என்று சந்தரத்துக்கு எழுதி இருக்கிறேன். இதை எந்தக் கணவன் பொறுப்பான்? இப்போது நான் உன் அண்ணாவை தெய்வம் போல் பூஜிக்கிறேன். மெய்தான். ஆனால், அந்தக் கடிதத்தைப் பார்த்த பிறகு அவர் அதை நம்புவாரா? அவர் மனதில் சந்தேகம் தோன்றிவிட்டால், பிறகு நான் உயிரோடு இருப்பதில் என்ன பொருள் இருக்கிறது?" என்று சகுணா அழுதாள்.

"அப்படியானால் என்ன செய்வது?" என்று கீதா யோசித்தாள்.

"செய்வதற்கு வேறு ஒன்றும் இல்லை. கீதா, தயவு செய்து நீ ஜெயபாலை மணந்துகொள். கீதா இப்போது அவர் ஒரு மாதிரி ஆண்தான் என்றாலும், உன்னை மணந்தால் மாறிவிட மாட்டாரா? தயவு செய்து சரி என்று சொல் கீதா, என்னைக் காப்பாற்று."

சகுணா செஞ்சினாள். அவள் விழிகள் ஊற்றெடுத்தன.

மிரட்டல் உருட்டல்களை தைரியமாக எதிர்த்து நின்ற கீதா, இப்போது கண்ணீரைக் கண்டதும் திணறினாள்.

கீதாவுக்கு இப்போது சகுணாவைப் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

ஒரு முறை திருட்டுக் கொடுத்தவர்கள் பிறகு மிகவும் கவனத்துடன் நடந்து கொள்வார்கள். ஒருமுறை கைவரை கிட்டிய அன்புடன் கூடிய வாழ்வு வாய்க்கு எட்டுமுன் பறி போய்விட்டது. மீண்டும் கிடைத்த வளம் எப்போது, எந்த வழியில் பறிபோய்விடுமோ என்று சகுணா அஞ்சுகிறாள். அந்த அச்சத்தில் வேண்டியவர் வேண்டாதவர் புரியாமல் விரட்டி இருக்கிறாள். விரட்டி விரட்டி மீண்டும் தன் வாழ்வு மீண்டும் கைநழுவாத படி கெட்டியாகப் பற்றி இருக்கிறாள். இன்று அந்த வாழ்வுக்கே ஆபத்து நெருங்கிவிடவே எதை விலையாகக் கொடுத்தேனும் ஆபத்தை விலக்க முயல்கிறாள். பாவம் பேதை!

கீதா யோசித்துக் கொண்டு நிற்பதை சகுணா பார்த்தாள். அவள் மனதில் நம்பிக்கை உண்டாயிற்று.

"இப்போது உன் பதில் என்ன, கீதா!" என்று ஆவலோடு கேட்டாள்.

கீதா சிந்தனையுடன் சகுணாவைப் பார்த்தாள். இவளிடம் எப்படி தன் முடிவை சொல்லுவது? ஆனாலும் சொல்லித் தான் ஆக வேண்டும்.

“மன்னித்து விடுங்கள், அண்ணி. என்னால் ஜெயபாலை மணந்து கொள்ள முடியாது. இந்த நினைவே அருவெறுப்பாக இருக்கிறது” என்றாள் முடிவாக.

“என்ன கீதா, நான் இவ்வளவு சொன்ன பிறகும் இப்படிச் சொல்லுகிறாயே, இப்போதுதான் இன்பத்தைக் கண்டேன். அதற்குள் அந்த சுகம் மின்னல் போல் மறைவது உனக்கே நியாயமாகத் தெரிகிறதா? இவ்வளவு நாள் எவ்வளவு ஆனந்தமாக வாழ்வை அனுபவித்தாய்?” இப்போது எனக்கு விட்டுக் கொடுக்கக் கூடாதா?” என்று குறையோடு பேசினான் சகுணா.

கீதாவுக்கு சுருணாவைப் பார்க்க பரிதாபமாகவும் இருந்தது. அவள் பேசுகிற நியாயம் சிரிப்பாகவும் வந்தது.

“நன்றாகத்தான் பேசுகிறீர்கள் அண்ணி. இத்தனை நாள் தான் பால் அன்னம் உண்டாயே. இனி பட்டினி கிடவேன்” என்பது போல் பேசுகிறீர்களே. இவ்வளவு நாள் அனுபவித்த சுகத்துக்காக வாழ்நாள் முழுவதும் நரகத்தில் உழலச் சொல்கிறீர்களே” என் றாள் கோபமும் வருத்தமுமாக.

அப்படி நினைக்காதே கீதா. ஒருவன் எவ்வளவு தான் குணக் கேடன் என்றாலும் நல்ல மனைவி கிடைத்தால் திருந்தி விடுவான். அதிலும் ஜெயபாலுக்கு உன் மீது கா... ஆசை இருக்கிறது. எப்படியும் அவனைத் திருத்தி விடலாம். பிறகு நீயும் சுகமாய் இருப்பாய். நானும் நலமாய் இருப்பேன்" என்றாள் சகுணா.

எந்த வாத்தையும் ஏற்றுக் கொள்ளத் தயாராக இல்லை. ஜெயபாலை நினைத்தாலே அவளுக்கு குமட்டிக் கொண்டு வந்தது. இதைப் பற்றி மேலும் பேச விரும்பாதவள் போல, நகத்தைக் கடித்தபடி அமைதியாக நின்றாள்.

"கீதா, என் வாழ்க்கையே உன் கையில் தான் இருக்கிறது. உன் முடிவு என்ன?" என்று சகுணா தீர்மானமாகக் கேட்டாள்.

கீதாவும் தீர்மானமாகச் சொன்னாள்; “உங்கள் வாழ்வுக்கா”

என் வாழ்க்கையை பலியிட்டுக் கொள்ள நான் தயாராக இல்லை, அண்ணி."

“நல்வது” ஒரு முடிவுக்கு வந்து விட்டவன் போல சுருணா சொன்னான். “உனது வாழ்க்கைக்காக நான் எனது வாழ்க்கையை பலி கொடுக்க தீர்மானித்து விட்டேன்! உன் அண்ணா வந்து என் பிணத்தைத் தான் பார்ப்பார். அப்பொழுது கூட நாம் பேசிக் கொண்ட விஷயத்தை அவரிடம் சொல்லாதே. நான் வருகிறேன்.”

சாகத் துணிந்து விட்டவள் போல், சுருணா விரைந்து சென்றாள்.

21

வெண்புறாக்கள் பேரட்ட திட்டம்!

கீதா இதைக் கொஞ்சம் கூட எதிர்பார்க்கவில்லை!

சகுணா போகும் வேகத்தைப் பார்த்தால், கழுத்தில் சுருக்கிட்டுக் கொள்வாள் போலிருக்கிறதே! சாகத் துணிந்து விட்டால், சமுத்திரமும் முழங்கால் அளவு தானே?

“அண்ணி... பொறுங்கள், அண்ணி...” என்று கூவிக் கொண்டே கீதா பின்னேயே வந்தாள்.

சுகுணாவை மீண்டும் தன் அறைக்கு அழைத்து வந்தாள்.

“பெண்மை என்பதற்கு தியாகம் என்று ஒரு பொருள் உண்டு. அதை நீ மறந்து விட்டாலும் நான் மறந்துவிடவில்லை” என்றாள் சகுணா. “ஜெயபாலுக்கு நீ மாலையிட வேண்டும் அவ்வுதவி எமனுக்கு நான் ஓலையிட வேண்டும்.”

“என் நிலையை நீங்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் அண்ணி” என்றாள் கீதா. “சாதாரணமாக என்றால், நீங்கள் சொல்லுவது நடக்கக் கூடியதாக இருக்கலாம். ஆனால் நான் பிரபுவைக் காதலிக்கிறேனே. இன்னொருவனை கணவனாக என்னால் எப்படி ஏற்க முடியும்?” என்று ஆணித்தரமாகக் கேட்டாள். சே... என்னால் அதை நினைத்துப் பார்க்க முடியவில்லை.

“அப்படித்தான் இருக்கும் கீதா. பிறகு எல்லாம் சரியாகி விடும். நான் அனுபவித்தவள் சொல்லுகிறேன்” என்றாள் சுகுணா. “சுந்தரம் இறந்த செய்தியைக் கேட்டதும் எனக்கு உயிரே போனது போல்தான் இருந்தது. பிறகு உன் அண்ணாவை மணந்தபோது கூட மனம் ஒரு மாதிரிதான் இருந்தது. இப்போது பார் என்னால் உன் அண்ணாவைப் பிரிந்து ஒரு நாள் கூட இருக்க முடியாது. உனக்கும் அதுபோல சரியாகிவிடும். நம் பண்பாடு அப்படி தாலிகட்டியவனிடம் தானாகவே மனம் இணைந்து விடும்.

கீதா குறுக்கிட்டாள். “அண்ணி, அண்ணன் குணம் எப்படி அந்த ஜெயபாலின் குணம் எப்படி என்று ஒரு வினாடி யோசித்து விட்டு பேசுங்கள்” என்று குரல் கொடுத்தாள்.

சுகுணாவின் தலை குனிந்தது. குமரேசனையும் ஜெயபாலையும் ஒப்பிட முடியுமா? தூய பனிச் சிகரமும், சேற்றுப் பள்ளமும் ஒன்றாகுமா? கண்களில் கசிந்த கண்ணீரைத் துடைத்தாள்.

“கீதா நான் தன்னலத்தோடு பேசுவதுபோல் தோன்றுகிறது அல்லவா? பேராசைக்காரன் பெரும்தனத்தைப் பற்றுவது சுயநலம். நான் அப்படி இல்லை. பட்டினி கிடந்தவன் பழைய சோற்றைப் பற்றுவது போல்தான் நான் செய்கிறேன். இது என் தேவை கீதா. அதோடு உன் அண்ணாவையும் நினைத்துப் பார்” என்றாள் மெதுவாக.

நீங்கள் அண்ணனை நினைக்கச் சொல்லுகிற மாதிரி நான் பிரபுவை நினைத்துப் பாருங்கள் என்று சொல்லலாம் அல்லவா?” என்றாள் கீதா.

“கீதா, இப்படியானால் என் வாழ்வு இதோடு முடிய வேண்டியதுதானா?” என்ற சுகுணா நம்பிக்கை இழந்து கேட்டாள்.

கீதா கையை உதறினாள். அவளுக்கு எரிச்சல் வந்து விட்டது. யார் சாவது என்று சீட்டுக் குலுக்கிப் போட்டு பார்ப்பது போல் தோன்றியது.

“ஏன் அண்ணி, நான் சாவதா நீ சாவதா என்று தர்க்கம் செய்வதை விட, நாம் உருப்படியாக ஒன்று செய்தால் என்ன? இருவருமே வாழ வழி தேடினால் என்ன?” என்று கேட்டாள்.

சுகுணா உதட்டைப் பிதுக்கினாள். “ஜெயபால் தான் ஒரே முடியாய் சொல்லிவிட்டானே. நீ அவனை மணக்காவிட்டால், அந்தக் கடிதத்தை அவரிடம் கொடுத்துவிடுவேன் என்கிறானே” என்றாள் சலிப்புடன்.

“ஆங்... ஒரு யோசனை” என்று துள்ளிக் குதித்தாள் கீதா.

“என்ன? என்ன?”

“ஜெயபாலிடம் அந்தக் கடிதம் இருக்கும் வரை தானே அவன் கொடுக்கு உள்ள தேள். அதை நாம் கைப்பற்றி விட்டால், பிறகு அவன் பல்பிடுங்கிய பாம்பு தானே” என்றாள் கீதா.

“ஆமாம், ஆமாம். அதைக் கைப்பற்றி விட்டால் தொல்வையே இல்லை” என்றாள் சுகுணா மகிழ்ச்சியோடு. ஆனால் உடனேயே அவளுடைய முகம் ஒளி இழந்தது.

ஆனால் கடிதத்தை எப்படிக் கைப்பற்றுவது? அது எங்கே இருக்கிறது என்பது கூட நமக்குத் தெரியாது. நாம் எடுக்க வசதியாக அவன் அதை வெளியிலா போட்டு வைத்திருப்பான்?” என்றாள் சுகுணா.

கீதா சுலபத்தில் தோல்வியை ஒப்புக்கொள்வள் அல்ல. “அட, போங்க அண்ணி, அதற்குள் முகாரிக்குப் போகிறீர்களே. அந்தக் கடிதத்தை அவன் எப்படியும் இங்கே கொண்டு வந்திருப்பான். அப்படியிடம் சொன்னால் அவனை உதைத்தாவது பிடுங்கி வந்து விடுவார்” என்றாள் கீதா, தன்னம்பிக்கையுடன்.

“கூடாது” என்று கிரிச்சீட்டாள் சகுணா.

கீதா வியப்புடன் அவளைப் பார்த்து விழித்தாள்.

உடனேயே சகுணா கெஞ்சினாள்.

“கீதா தயவு செய்து இந்த விஷயத்தை பிரபுவிடம் சொல்லி விடாதே, கீதா. சும்மாவே அவர் என்னை மட்டும் தட்டிப் பேசுவார். இது வேறு தெரிந்து விட்டால், இன்னமும் அதிகமாக கேவலமாக நினைப்பார். அதோடு அவருக்கு தெரிந்தால், அவரோடு நிற்குமா? என்றேனும் வாய் தவறி உன் அண்ணாவிடம் சொல்லி விடுவார். வேண்டாம் கீதா, அவரிடம் சொல்ல வேண்டாம். நாமா கவே ஏதாவது செய்து பார்க்கலாம்.”

“முழு விவரமும் தெரிந்தால், அவர் உங்களைத் தவறாக எண்ண மாட்டார்” என்று எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்தாள் கீதா. ஆனால் சகுணா அதை ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. தன் கூற்றுக்கு ஆதரவாக இன்னொரு காரணமும் சொன்னாள். பிரபு ஆத்திரக்காரன் என்றாள்.

“பிரபு சும்மாவே ஜெயபாலிடம் இரண்டுமுறை கையை ஓங்கி இருக்கிறார். இப்போது ஜெயபாலிடம் கையை ஓங்கினாலும் காரியம் கெட்டுவிடும். இவர் போய் அவனிடம் நயமாகப் பேசினாலும் அவன் நம்ப மாட்டான். எந்த வகையிலும் பிரபுவிடம் சொல்லுவது நல்லது அல்ல” என்று வாதாடினாள் சகுணா.

கீதாவுக்கும் சகுணாவின் பேச்சு சரியென்றே பட்டது. பிரபு ஜெயபால் என்றாலே சட்டென ஆத்திரப் படத்தான் செய்தான். தன் மேல உள்ள காதலால் தானே என்று பெருமையும் தோன்றியது. ஆனால், பெருமைப்பட்டுக் கொண்டிருக்க நேரமில்லையே.

“நாமாகவே முயன்றால் என்ன கீதா. நீ ஏதாவது இந்த வழியில் யோசித்துப் பாரேன்” என்றாள் சகுணா.

கீதா அறையில் குறுக்கும் நெடுக்குமாகப் பீடுநடை போட்டாள்.

சகுணா அவள் முகத்தையே ஆவலுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

திடீர் என்று கீதா நின்றாள்.

அண்ணி, ஜெயபாலிடம் அந்தக் கடிதம் இருக்கிறது என்று உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்? காட்டினானா?” என்று கேட்டாள் கீதா.

“காட்டவில்லை, ஆனால் நான் எழுதியதை அப்படியே ஒப்பிக்கிறானே” என்றாள் சகுணா.

“ம்... அண்ணி நமக்கு இரண்டு வேலைகள். ஒன்று கடிதம் இருக்கும் இடத்தைக் கண்டுபிடிப்பது. அடுத்தது அதைக் கைப்பற்றுவது. முதல் பாதி உங்கள் வேலை. மறு பாதி என்னுடையது புரிகிறதா?”

“ஒன்றும் புரியவில்லை” என்று கண்களை விரித்தாள் சகுணா.

“இங்கே பாருங்கள் அண்ணி. நாம் இருவரும் ஜெயபால் இருக்கும் இடத்திற்குப் போக வேண்டும். நான் மறைந்து விடுவேன். நீங்கள் வெளிப்படையாகச் சொல்ல வேண்டும். அவனிடம் கடிதத்தைக் காட்டு. அல்லது உன்னை நம்ப மாட்டேன்” என்று சொல்லிக் கடிதத்தை எடுத்துக் காட்டச் செய்ய வேண்டும். அப்போது அவன் அதை வைக்கும் இடம் தெரிந்துவிடும். பிறகு அவனை மெல்ல அந்த இடத்தை விட்டு அகற்ற வேண்டும். இது உங்கள் வேலை, அவன் அகன்றதும் நான் கடிதத்தை எடுத்து வந்து விடுவேன்...”

“பிறகு ஜாலிதான்” என்று சகுணா சிரித்தாள். மேகம் விலகிய நிலவுபோல அவள் முகம் பளிச்சிட்டது. கீதா கனிவுடன் அவளைப் பார்த்தாள்.

“இதிலும் சில ஓட்டைகள் இருக்கின்றன அண்ணி” என்றாள் சகுணா.

"என்ன?" என்றாள் சுருணா அச்சத்துடன்.

"ஒன்றும் பெரிதாக இல்லை, நீங்கள் ஜெயபாலை அவள் அறையில் இருந்து அகற்றும் போது அவன் அறையைப் பூட்டி விடாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். அதோடு அவன் கடிதத்தை கவனமின்றிப் போட்டு வைக்க மாட்டான். பத்திரமாகப் பூட்டித்தானே வைப்பான். அந்தப் பூட்டுக்குப் பொருந்தக் கூடிய மாற்றுச் சாவி கிடைக்க வேண்டும்" என்றாள் கீதா யோசனையுடன்.

"ஒன்று செய்தால் என்ன? நீ ஜெயபாலிடம் இருந்து கடிதத்தைப் பிடுங்கிக் கொண்டு வந்து விடேன்" என்றாள் சுருணா. சுலபமான வழி கண்டு பிடித்து விட்டதாக அவளுக்கு மகிழ்ச்சி.

"சீ... உளறாதீர்கள் அண்ணி. ஒரு மூன்று மணி நேரம் சினிமா கொட்டகையில் தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ளத் தெரியாத அயோக்கியன் அவன். அவனிடம் காதல் நடப்பு நடக்க முடியுமா? நடத்தால் சுமமா இருப்பானா? அவனைப் பார்த்தாலே குமட்டுகிறது. அவனிடம் போய் "சீ..." என்றாள் கீதா.

சுருணாவின் முகம் வாடியது. யோசனை இல்லாமல் சொல்லி விட்டேன் கீதா. என்னை மன்னித்து விடு. எனக் எப்போதுமே கொஞ்சம் புத்தி கட்டைதான். இப்போது என்ன செய்வது என்றாள் வாட்டத்துடன்.

வினாடிக்குள் அவளுடைய முகம் மலர்வதும் வாடுவதும் கீதாவுக்குப் பாவமாய் இருந்தது.

"அண்ணி அதெல்லாம் ஒன்றும் கடினம் அல்ல. நான் வழி சொல்கிறேன் பாருங்கள்" என்றாள் தன்னம்பிக்கையுடன்.

வீட்டைத் தவிர வேறு அறியாத இரு வெண் புறாக்கள் திடீர் தீட்டின.

ஜெயபால் போன்ற வல்லுறை வீழ்த்தும் வல்லமை அவைகளுக்கு உண்டா?

22

கள்ளனுக்கு ஒரு குள்ளன்

ஜெயபாலை அறையில் இருந்து அகற்ற மிக எளிதான வழியை கீதா சொல்லிக் கொடுத்தாள்.

ஜெயபால் எப்படியும் ஓர் ஓட்டலில் தான் தங்கி இருப்பான். கடிதத்தைப் பார்த்ததும் "அய்யோ மெய்யாகவே உன்னிடம் இருக்கிறதா? எனக்கு தலையைச் சுற்றுகிறது கொஞ்சம் காப்பி கிடைக்குமா?" என்று சுருணா நாடகம் ஆட வேண்டும். எப்படியும் அவன் அவளை நம்பி அறையில் விட்டு விட்டுப் போகமாட்டான். காப்பி சாப்பிட அவளையும் அழைப்பான். அறைக்கத் வைப் பூட்ட முயலும் முன்னே அவசரப்படுத்தி அவளை அழைத்துச் சென்று விட வேண்டும். அப்படியே அவன் பூட்டி விட்டாலும் மீண்டும் ஏதாவது சாக்கு வைத்து சுருணா அறைக்குள் வர வேண்டும். வந்து ஜெயபாலிடம் ஏதாவது பேச்சு கொடுக்க வேண்டும். அதற்குள் கீதா நைசாக வெளியேறி விடுவாள். இதுதான் அவள் திட்டம்.

"உன் அண்ணா சொல்லுவது போல நீ வெகு புத்திசாலி, கீதா" என்று சுருணா பாராட்டினாள்.

"ஒன்று முடிந்தது அண்ணி. ஆனால் இன்னும் இருக்கிறதே. பூட்டைத் திறக்க வேண்டும். எனக்கு கம்பி கிம்பி வைத்து பூட்டைத் திறக்கத் தெரியாதே. பெரியவர்கள் பேச்சில் நம்பிக்கை வைத்துக் கவலையும் சுற்றுப் பார்த்து இருக்க வேண்டும்" என்றாள் கீதா.

"அதைப் பற்றிக் கவலைப்படாதே கீதா. என்னிடம் ஒரு பெரிதூர் சாவி இருக்கிறது." என்று சொன்னாள் சுருணா.

மீண்டும் சென்று அதை எடுத்து வந்தாள்.